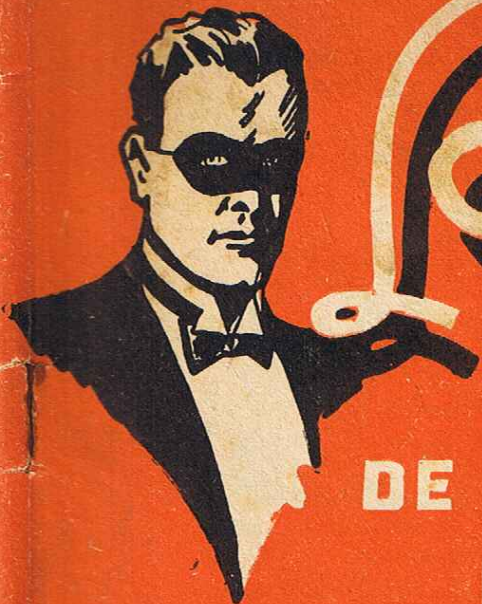

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Romanoff Juwelen

N° 2203

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

DE ROMANOFF JUWELEN

Hoofdstuk I

HOE DE ROOF ONTDEKT WERD

Dagbladlezers, vooral de ouderen onder hen, die de gewoonte hebben aangenomen hun kranten goed te lezen en vooral zij, die belang hebben gesteld en nog stellen, in alles wat het Russische Rijk betrof, zullen zich waarschijnlijk nog wel herinneren, dat de meeste dagbladen omstreeks de helft van Januari van het jaar 1922 het volgende bericht:

EEN HALSSNOER VAN DE TSARINA VERDWENEN

„Het „Engelse Nieuwsbureau“ bebericht, dat de verdwijning van een halssnoer, dat aan de Tsarina heeft toebehoord, veel sensatie heeft verwekt in Bolsjewistische kringen in Petrograd. Het was een viersnoerig

collier van diamanten en paarlen en had een waarde van 7,5 miljoen francs. Bij het uitbreken der tweede revolutie werd het in het Nieuwe Paleis Alexandrinsk te Tsarkoje gevonden en naar Penza in Oost-Rusland gebracht, met nog een aantal andere gouden sieraden van de Tsarina. Daar bleef het tot Augustus 1920, toen het naar Petrograd werd gezonden en daar in de kelders van een Bank werd opgeborgen. Enige weken geleden, toen men het halssnoer wilde demontieren, om de stenen te verkopen, vond men in de brankast, waarin 't halssnoer intertijd was opgeborgen, nog slechts een fles wodka en een beledigend schrijven. Zeven beambten van de Bank zijn thans gearresteerd, terwijl alle reizigers in de richting Narwa gefouilleerd worden. Ook zijn vier verdachte personen gevangen genomen, waaronder een vrouw, die zich Prinses Tsjekeradze van de Kaukasus noemt."

Men vernam sindsdien niets meer van de geheimzinnige diefstal.

En dat is ook niet te verwonderen, want John Raffles had in het naspel ervan de hand gehad.

Wel doken nu en dan nog enkele losse geruchten in de bladen van Westelijk Europa op, maar men kan er staat op maken, dat al deze berichten kant noch wal raakten en slechts ontsproten zijn aan de duim en de rijke fantasie van op sensatie beluste dagbladreporters.

Hoe de diefstal zich heeft toegedragen, wie hem ontdekt heeft, waar het halssnoer gebleven is, Raffles en nog enkele andere personen weten het alleen en er behoeft thans geen geheim meer van te worden gemaakt, dat het geval zich als volgt heeft toegevoerd.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen een vijftal mannen bijeen zaten in een der grote zalen van het voormalige Winterpaleis te Petrograd, die te samen het "Departement van

Financiën" vormden, als men tenminste deze naam mag geven aan een instituut, hetwelk als voornaamste kenmerk had, dat er voor die instelling niets te financieren viel.

Twee van hen waren nog jong, de drie anderen waren reeds grijs, maar allen keken ernstig om zich heen en het was duidelijk, dat hun geesten zich bezig hielden met een zeer gewichtig onderwerp.

Het vertrek waar ze zich bevonden, was vroeger een der mooiste zalen van het gehele paleis geweest, waar recepties en kleine, intieme feestjes plaats vonden.

Ieder van de vijf mannen had een vel papier voor zich liggen, met de schrijfmachine beschreven, waarop hij nu en dan een blik wierp.

Het was reeds geruime tijd stil geweest in het grote vertrek, toen de voorzitter van de commissie, Koulomzine, langzaam begon te praten:

— Zoals ik zoeven reeds opmerkte, kameraden, zal het dus dringend noodzakelijk zijn, dat wij ons contant geld verschaffen. 't Drukken van bankpapier heeft zijn grens en ik kan niet verhelen, dat die grens bijna bereikt is.

— Zij moet overschreden worden! riep een van de anderen op woeste toon, terwijl hij met de vuist op het ebbenhouten tafelblad sloeg.

De man, die gesproken had, was de secretaris van het Departement, Semenov geheten.

En hij vervolgde op driftige toon:

— Druk zoveel papier, tot wij er in stikken, tot het geen waarde hoegenaamd meer heeft, tot men voor 100 miljoen roebels geen stalen pen meer zal kunnen kopen. Daar moet het heen. Wat moeten wij met geld doen? Ik haat het geld en het is overbodig.

Maar Koulomzine hief met een gebaar van ongeduld de hand op en viel hem in de rede met de woorden:

— Praat geen wartaal, Iwan Semenov. Je weet heel goed, dat wij allen er net zo over denken als jij, maar wij moeten nu eenmaal rekening houden met de werkelijkheid. Wij zijn geen fantasten en wij doen het verstandigst, wanneer

wij rekening houden met het feit, dat ons arm volk nog steeds niet rijp is voor de zegeningen van het communisme. Niemand had liever dan ik gewild, dat men het bewind van de vervloekte Romagnoffs, tevens het geld uit ons land ware verdwenen. Maar die grote verandering eist tijd en er moet geld zijn, hoe dan ook! Wij maken een gevaarlijke crisis door en daarom heb ik zoeven het voorstel gedaan, stuksgewijze de diamanten te verkopen van het halssnoer der Tsarina.

— En wie zal die diamanten en die paarlen hier in Rusland willen kopen? vroeg Semenof minachtend. Ik voor mij geef er evenmin om als om keistenen.

— In het Westen denkt men er anders over, gelukkig misschien voor ons! hernam Koulomzine droogjes. Bedenk eens, welk een ontzaglijk bedrag men ons zal moeten betalen, wanneer wij het in roebels omrekenen; het zal zoveel zijn, dat alleen door de verkoop van dat ene snoer de koers van de roebel enigszins zal stijgen. Wij hebben het kostbare juweel anderhalf jaar geleden laten taxeren; het werd toen op een waarde van 7,5 miljoen roebel geschat.

Semenof haalde nogmaals verachtelijk de schouders op, maar een blik op het gelaat van de overige comité-leden overtuigde hem, dat hij alleen zou blijven staan, wanneer er aanstonds over het voorstel tot verkoop van het halssnoer zou moeten worden gestemd. Hij wendde zich dus brommend af en sprak verder geen woord meer.

Koulomzine had intussen in 'n stapeltje brieven gezocht, dat naast hem lag en vervolgde nu:

— Ik heb hier aanbiedingen van verschillende Engelse firma's en enige daarvan stemmen er in toe, de diamanten stuksgewijze te kopen. Dat is voor ons ook de beste methode. Wat denk jij er van, kameraad Akimof?

De vraag was gericht tot een lange, krachtig gebouwde man, met een volle, grijze baard en kortgeknipt hoofdhaar, die tot dusverre aandachtig had toegelusterd. Hij haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Als het maar een firma is, die constant betaalt, dan kan het mij weinig schelen wie de diamanten en de paarlen koopt. Ik weet echter niet wat ze waard zijn, want ik heb het halssnoer nooit gezien. Waar bevindt het zich thans?

— In de kelders van de Landbouw-Bank, in Newsky Prospect. Ik heb reeds aan enige van deze firma's een antwoord gezonden en verwacht dezer dagen Engelse juweliers hier, teneinde zich van de waarde der diamanten te overtuigen. Maar voor die tijd moeten de stenen gedemonteerd zijn.

— En wie zal dat moeten doen? Er zijn gelukkig geen juweliers meer, zei Akimof op grimmige toon.

— Des te beter! Laten zij maar liever straten vegen, of iets anders nuttigs verrichten, hernam Koulomzine kalm. Maar al zult gij geen juwelierswinkels meer vinden, de deskundigen zijn toch niet geheel verdwenen, het bewijs is, dat ik er een ontdekt heb, die de stenen van het snoer kan en wil demontieren.

— Hoe is zijn naam?

— Serge Loukianof. Hij is een zeer bekwaam vakman en wat nog beter is; hij zelf heeft het halssnoer van de Romanofs een paar malen gerepareerd en schoongemaakt; hij kent het dus. Maar ik zal u niet langer laten wachten; Loukianof is reeds hier. Ik kan er immers op rekenen, dat gij mijn voorstel aanneemt?

Drie van de comitéleden knikten bevestigend en Semenof haalde brommend de schouders op, alsof het hem niet kon schelen.

Koulomzine had de hand reeds op de knop van de drukbel en het volgende ogenblik klonk het ratelend geluid van de schel door het grote vertrek.

Een van de deuren ging open en er trad een soort bode binnen.

— Vraag of kameraad Loukianof wil binnenkomen, zei de voorzitter van het comité kortaf.

De bode verdween en liet een ogenblik later een man van omstreeks vijftig jaar binnen, breedgeschouderd, op wiens baardig gelaat duidelijk de sporen te zien waren van zijn lichamelijke lijden.

Hij was zeer armoedig gekleed, in een korte jas, die blijkbaar vroeger aan een

militair had toebehoord, een pantalon van groen laken met gerafelde pijpen en hij hield een geruite slappe pet in de hand, die eveneens betere dagen had gekend.

En dat was de man, die nauwelijks vier jaren geleden behoord had tot de rijkste en aanzienlijkste juweliërs, maar die zich bij de tweede revolutie bijna alles had zien ontstelen door een plunderzieke bende en er bij die gelegenheid nauwelijks het leven had afgebracht.

Onder het Bolsjewistisch regime was het hem volkomen onmogelijk geworden, zijn zaken voort te zetten.

Loukianof kwam langzaam naar de tafel toe, waaraan de vijf mannen gezeten waren en vroeg:

— Mag ik weten waarom gij mij hebt laten ontbieden, Pawel Kolomzine?

— Omdat wij uw diensten van node hebben, Serge Loukianof, antwoordde de Volkscommissaris.

In korte woorden zette hij de juwelier uiteen wat er van hem verlangd werd. Er bewoog zich geen spier op het bleke, vermagerde gelaat van de juwelier, toen hij opmerkte:

— Ik wil de stenen wel demonteren, als gij dat verlangt. Ik ken het snoer goed... maar ik zeg u, dat het een vergrijs is aan een zeer schoon kunstwerk.

Een daverende vuistslag op het tafelblad deed hem zwijgen. Het was Semenof, die woedend uitriep:

— Alle kunstwerken mogen naar de hel lopen. Steek mijnenwege alle musea in brand, met hun beschilderde lappen en hun oude rommel. Doe voor mijn part 'tzelfde met de bibliotheken, met de universiteiten, met alle monumenten. Als een dier, verstaat gij, als een dier moet de mens weer gaan leven. Dan pas zal er later misschien wat geluk voor hem geboren worden.

Koulomzine had de jonge man een ongeduldige blik toegeworpen en zei nu:

— Je lastert, kameraad Semenof. De mens is tot iets beters geboren, dan als een dier te leven. Je zult dat later wel inzien als je wat ouder bent. Hoe is het, kameraden, zullen wij gezamenlijk het snoer van de Bank gaan halen en 't hier

onder goed toezicht door burger Loukianof laten demonteren?

De anderen gaven hun instemming te kennen en tien minuten later waren allen onderweg naar de Landbouwbank, in twee sleden gezeten, bespannen met magere paarden, want de voedselnood was ook te Petrograd nog altijd nijpend. Het was vinnig koud en allen waren gehuld in dikke, warme pelsen van beverbont, gevoerd met schapenvacht.

Er was reeds getelefoneerd, en de Volkscommissaris en zijn medeleden werden dadelijk toegelaten bij de directeur van de bank, Sabler geheten, een man van Duitse afkomst, met rosblond haar, en wiens lichtblauwe ogen onmiskenbaar zijn Germaanse origine verrieden.

Zodra de leden van het Ministerie van Financien, hetwelk nu Volkscommissariaat heette, waren binnengetreten, begon Koulomzine:

— Wij hebben u reeds mede gedeeld, burger Sabler, wat de reden van ons bezoek is. Zoeven is het besluit genomen, het halssnoer van de vrouw van Romanoff te verkopen, bij kleine gedeelten tegelijk, zodat het nodig zal worden het collier te demonteren. Zodra dit geschied is, zullen de niet verkochte diamanten en paarden natuurlijk weer aan uw hoede worden toevertrouwd. Wees zo goed ons het collier te tonen.

Er werden enige formulieren ingevuld, en daarop ging Sabler de bezoekers voor naar een der gewelven van het bankgebouw, waar een grote, half in de muur gemetselde brandkluis stond, een van die grote stalen kasten, verdeeld in loketten, waarvan de sleutel aan de huurders worden ter hand gesteld.

Koulomzine, die de sleutel steeds in bewaring had gehad, trad op het loket toe, en opende het.

Maar niet zodra had hij de deur naar zich toegeroken, of hij slaakte een kreet van woede en ongelovige schrik.

Het stalen kistje met het kostbare halssnoer was verdwenen, en in plaats daarvan stond op de kleine plank een volle fles whisky. Daarnaast lag een stuk papier. De Volkscommissaris trok

het met een woest gebaar naar zich toe, en las halfsluud:

« VAN DE DIEVEN AAN DE DIEVEN ! — Jullie hebben het snoer met de mooie steentjes van burgeres Romanoff gestolen, en niemand heeft er aanmerking op gemaakt. Nu hebben wij het op

onze beurt onteigend, zoals jullie het noemen, en jullie zien het nooit terug. Om jullie te troosten over de tegenslag hebben wij hier een hartversterking neergezet. Geef de moed maar niet verloren; er zijn in Rusland nog wel meer juwelen, waar jullie je grijpgrage vingers naar kunt uitsteken. »

Hoofdstuk II

RAFFLES MAAKT REISPLANNEN

Het was te Londen tamelijk rumoerig toegegaan op de bijeenkomst van juweliers en commissionairs in geslepen diamanten.

De voornaamste reden van de onaangename stemming op die vergadering scheen te moeten worden gezocht in de omstandigheid, dat zich in het geheim een consortium gevormd had, hetwelk voornemens was, grote voorraden Russische diamanten op te kopen, en dit tegen het besluit van de algemene vergadering van juweliers in, waarop de vrees was te kennen gegeven, dat een overstroming van de markt met goedkope Russische diamanten een hoogst nadelige invloed op de prijzen van de geslepen stenen zou hebben.

Ook was op deze bijeenkomst uitgelekt, dat sommige juweliers individueel aanbiedingen hadden gedaan tot het verkopen van Russische kroonjuwelen te Petrograd.

Onder de juweliers, die aan de vergadering hadden deelgenomen, bevond zich ook Bernard Hausmann, een van de meest bekende handelaars in geslepen

diamanten, die aan het Strand een weelderig ingerichte juwelierszaak dreef.

Zodra Hausmann de vergadering verliet, had hij zich naar de Windsor Club, in Oxford Street gelegen, begeven, nog terwijl hij in zijn prachtige auto gezeten was, pruttelde en mopperde hij voor zich heen, terwijl zijn grote, vlezige, witte handen driftige gebaren maakten tegen een denkbeeldige toehoorder.

Zijn stemming was nog volstrekt niet bedaard, toen hij de brede marmeren trap in het clubgebouw besteeg en de grote conversatiezaal binnentrad, na zijn kostbare pels en zijn hoed in de vestibule te hebben achtergelaten.

Er waren vrij wat leden op die koude Januari-avond in de club bijeen en veler ogen wendden zich nieuwsgierig naar het opgewonden gelaat van de juwelier.

De hoofdredacteur van een welbekend Engels blad vroeg hem dan ook aanstonds:

— Wel, Hausmann, wat trek je een kwaad gezicht? Slechte berichten uit Afrika?

— De berichten uit Afrika zijn heel goed, antwoordde Hausmann brommend.

— Wat dan? Is de kunstmatige diamant dan toch eindelijk uitgevonden? Zijn jullie glinsterende producten niet meer waard dan keistenen?

— Houd op met die onzin! riep Hausmann uit. Ik ben uit mijn humeur, omdat ik op een bifeenkost van mijn vakgenoten ben geweest.

— Ik begrijp het al, hernam de krantenman met een boosaardig lachje van leedvermaak. Er is een nieuw bestuur aangesteld en je bent niet herkozen.

— Dat hadden ze eens moeten proberen. Neen, dat alles is het niet. Maar ik vraag je, waar het naar toe moet met de discipline en een vereniging, wanneer de leden zich niet houden aan een besluit, dat zij zelve hebben helpen bekrachtigen.

— Zeg ons nu maar eens rustig, wat de zaak is, Hausmann, liet de kalme, heldere stem van lord William Aberdeen zich horen, de Vicepresident van de club. Ontlast je gemoed en ga dan zitten, want je beneemt mij het licht op mijn krant.

— Het is in een paar woorden verteld, mylord! antwoordde de juwelier. Ze schijnen daar in Rusland weer eens een heel grote partij diamanten van de hand te willen doen. Dat wordt tenminste gezegd. Wij hadden afgesproken, in geen geval individueel een bod op de juwelen te zullen doen. De reden ligt voor de hand: zij zijn te goedkoop.

— Het klinkt heel zonderling, dat men weigert iets te kopen, omdat het zo goedkoop is, maar ik geloof wel, dat ik het begrijp, hernam Lord Aberdeen glimlachend. Gij wilt de prijzen van uw reeds vroeger ingekochte diamanten niet drukken.

— Zo is het!

— Maar wie belet u, goedkoop in te kopen en heel duur weer van de hand te doen? vroeg nu Charles Brand, de particuliere secretaris van Lord Aberdeen, terwijl hij Hausmann met zijn grote, blauwe ogen vragend aankeek.

— Dat zou natuurlijk heel goed gaan, waarde Brand, als ik de enige juwelier in Londen was en het slechts een paar

stenen betrof. Maar zodra een paar dozen van mijn collega's duizenden stenen voor weinig geld kopen, dan maakt reeds de onderlinge concurrentie het onmogelijk, het product op prijs te houden.

— Nu begrijp ik het, geloof ik, wel, hernam Brand en hij keek over zijn blad heen naar Lord Aberdeen, die blijkbaar met gespannen aandacht naar de uiteenzetting van de juwelier luisterde.

— Er is nog meer, zei Hausmann brommend. De Bolsjewiki schijnen het diamanten halssnoer van de Tsarina bij gedeelten te willen verkopen, enkele juweliers hebben reeds een bod gedaan en er staan er al enige klaar, die naar Petrograd willen gaan, om daar het ding eens te bekijken. Ook dat is tegen de besluiten. Want al een paar maanden geleden was het onder de juweliers bekend, dat zich hier een consortium zou vormen om het prachtige halssnoer in zijn geheel te kopen.

— Ik kan mij uw misnoegen als kunstenaar over die verbrokkeling van het juweel voorstellen, zei Lord Aberdeen glimlachend. Kent gij het halssnoer?

— Welke juwelier van enige betekenis kent het niet! riep Hausmann uit. Ik zou het u wel kunnen voortekenen. Een collier van vier snoeren, diamanten van het fijnste water, paalen als een grote erwt en een paar er bij, die niet veel kleiner zijn dan een duivenei. Och, en dat willen die ezels stuksgewijze verkopen.

— Waar is dat collier ergens? vroeg Lord Aberdeen, maar zijn aandacht scheen eigenlijk reeds weer bij het dagblad te zijn, dat hij nog altijd in de hand hield.

— De Bolsjewiki hebben het opgeborgen in de kelders van een Bank in Petrograd; de Lanbouwbank, als ik mij niet vergis in Newsky Prospect.

Maar hij moest zich nu reeds tot iemand anders wenden om naar hem te luisteren, want reeds had de Vice-President van de Club zich weer in zijn blad verdiept.

Maar Charles Brand, die even naar hem keek, ving een snelle wenk op, waarvan hij de betekenis aanstonds scheen te begrijpen.

Want toen Lord Aberdeen enige minuten later opstond en naar de billardkamer drentelde, volgde Brand hem en voegde zich bij hem.

De beide mannen verlieten de billardkamer weer door een tweede deur, die op de gang uitkwam, liepen deze bijna ten einde en traden toen een fraai gemeubeld vertrek binnen, hetwelk diende als particuliere ontvangkamer van de Vice-President.

Deze ging in een stoel bij de elektrische haard zitten, stak een sigaret op en keek Brand met een eigenaardige blik uit zijn half dichtgeknepen ogen aan.

— Wel Edward ?

— Wel, Charles ?

— Waarom heb je mij hier mee naar toe gelokt ?

— Omdat ik even ongestoord met je wilde praten.

— Als Vice-President van de Club ?

— Neen, als John Raffles, wie men de eer aandoet somtijds de Gentleman-Inbreker te noemen, antwoordde de Grote Onbekende op zachte toon.

— Wat heb je me te zeggen ?

— Ik heb je om te beginnen iets te vragen. Houdt je van Rusland ?

— Op dit ogenblik ? Eigenlijk niet zo bijzonder. Ik weet niet of ik wel erg communistisch aangelegd. Bovendien, het is nu in het hartje van de winter.

— Maar, mijn waarde, Rusland is in de winter op zijn mooist. Denk eens aan: de uitgestrekte steppen, de prachtige steden als Moskou en Petrograd onder de sneeuw, de heerlijke bossen van pijnbomen, die de berghellingen bedekken.

— En de wolven, de beren, de hevige koude. Daaraan denk ik ook, Edward. Dacht je dat mijn geheugen zo kort was ? Zou je denken, dat ik ons avontuur van nauwelijks een jaar geleden al vergeten ben ? Een avontuur, dat ons in dat zelfde Rusland bijna ons hachje heeft gekost.

— Ik verlang volstrekt niet dat je het vergeet, amice. Ik had alleen wat meer geestdrift van je verwacht. Want, zie je, ik vind Rusland bijzonder mooi, ook in de winter. Ik zou er zo gaarne eens gaan jagen; zo in de omstreken van Petro-

grad. Daar zullen wij natuurlijk ook wel komen en dan, wel, dan komen wij allicht in de buurt van...

— Van de Landbouwbank, vulde Brand de zin op zachte, wanhopige toon aan. Met welk doel praatte ik er toch om heen ? Alsof ik niet onmiddellijk geweten had wat je plannen waren, zodra ik je gezicht had gezien, toen die vervloekte Hausmann over de juwelen van de Tsarina sprak.

— Zo mag je niet spreken over een man als Hausmann, waarde Charles. Foei, een man die zoveel voor mijn armen heeft gedaan, al was het dan ook door mijn toedoen en zijns ondanks. Zij hebben wel een bedrag van 10.000 pond aan hem te danken, als ik alles bijeen reken. Vergeet je dat dan helemaal ?

— Maak er geen grapjes mee, Edward. Als die kerel niet was binnengekomen en niet over die juwelen gesproken had, dan hadt jij er niet aan gedacht, om met deze koude naar Rusland te vertrekken, om daar een of ander onzinnig, gevaarlijk avontuur te ondernemen.

— Daar vergis je je ! Ik loop al sedert een paar dagen rond met het plan, want het was me ook van andere zijde bekend geworden, dat enige Londense juweliers van plan waren, naar Petrograd te reizen, teneinde daar de juwelen van de ongelukkige Romanoff en hun bloedverwanten aan te kopen. Hausmann heeft alleen door zijn praatjes vastere vorm gegeven aan mijn voornemens.

— Mag men dan weten waarin die voornemens bestaan ?

— Zou ik mijn ijverige secretaris daarvan onkundig kunnen laten ? vroeg Raffles met lichte spot in zijn stem. Wij vertrekken morgen naar Petrograd.

— Gaan wij alleen ?

— Neen, ditmaal zal ik genoodzaakt zijn, onze brave Henderson mee te nemen. In een land als de Russische Sovjet-Republiek is de hulp van zulk een reus, die over een buitengewone lichaamskracht beschikt, van de grootste waarde.

— Hoe denk je dan te reizen ?

— Zo ver mogelijk per trein. Natuurlijk reken ik er daarbij op, dat de sneeuwval in Rusland nog niet zo he-

vig is, dat hij de treinenloop belemmert of geheel onmogelijk maakt. De laatste berichten uit Rusland echter melden daarentrent niets. En trouwens, dan zijn er gelukkig nog sleden.

— Mag men weten, hoe je je eigenlijk voorstelt, die diamanten van eigenaar te doen veranderen?

— Men zou het mogen weten, mijn waarde, als ik het zelf maar wist, antwoordde Raffles. Maar om dat te kunnen weten, moet ik eerst zorgvuldig op de hoogte zijn van de toestand aldaar. Ik moet weten waar zich de diamanten bevinden, ik moet de wijze van bewaking kennen, ik ik moet zo mogelijk de lieden kennen, aan wie de bewaking is toevertrouwd. Maar in ieder geval zal het wel nodig zijn, voor enige vermommingen te zorgen, ofschoon ik overtuigd ben, dat ik die daarginds ook wel zal kunnen krijgen. En nu hebben wij genoeg over de zaak gepraat, dunkt mij. Breng Henderson op de hoogte, en zeg dat hij onze koffers pakt. Wij zullen natuurlijk slechts de allernoodzakelijkste bagage meenemen. Wie weet hoe snel wij weer zullen moeten vertrekken en dan is het zonde, onze kostelijke, dure kleren daarginds achter te laten. Een partij billard, Charles?

Een zucht onderdrukkend, volgde Brand de Gentleman-Inbreker naar de billardzaal. Maar nauwelijks waren zij daar of uit de conversatiezaal drongen opgewonden stemmen tot hen door, waarboven uit de ongeduldige, woedende stem van Hausmann klonk.

— Wat is er met onze waarde juwelier? vroeg Raffles glimlachend op zachte toon aan de bediende, die hem zijn

queu kwam brengen.

— Ik geloof, dat mijnheer Hausmann zo kwaad is over iets wat er in Petersburg is gebeurd, mylord, antwoordde de man. Mijnheer praat al een heel tijdje zo hard. Ik geloof dat er sprake is van diamanten.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe en trad, met zijn queu in de hand op de brede deuren toe, welke de conversatiezaal van de billardkamer scheidten en die meestal wijd open stond, tenminste wanneer er niet al te druk van de billards werd gebruik gemaakt.

Hij deed een paar stappen in de grote zaal en vroeg toen:

— Mag men weten, mijnheer Hausmann, wat er geschied kan zijn, dat u zulk een levendige taal ontklokt? Als ik mij niet sterk vergis, heb ik u daareven zelfs horen vloeken.

— Dat zou men om minder doen mylord! riep de juwelier, die met hoogrood gelaat te midden van enige heren druk met zijn armen stond te zwaaien.

— Wist er dan gebeurd, dat u in die toestand bracht?

— Gij zijt dus niet op de hoogte? Gij hebt het nog niet gehoord?

— Wat zou ik hebben moeten horen? Ik lees zo goed als geen kranten.

— En daaraan doet gij misschien verstandig, mylord. Maar ik lees ze wel, helaas. Ik heb zoeven de laatste editie van de «Times» opengeslagen en weet ge wat ik daarin las?

— Welnu?

— De juwelen van de Tsarina zijn uit de kluizen van de Landbouwbank te Petrograd gestolgen.

LORD LISTER VERSCHIJNT ELKE WEEK

Hoofdstuk III

HET ONDERZOEK NAAR DE DADERS

Hoeveel minachting de bestuurders van de Russische Sovjet Republiek ook steeds te kennen hadden gegeven voor het „kapitaal”, zo lieten zij toch niet na aanstonds alles in het werk te stellen, om de daders in handen te krijgen van de diefstal, die hen zo plotseling had beroofd van een ontzaglijk groot bedrag, als men het in roebels omrekende, een bedrag, waarvoor duizende kilo's roebelbiljetten te drukken waren.

En communistisch of niet, de hoofdstad hield er nog altijd politie op na, want het communisme had de mensen niet aanstonds tot lammeren vervormd. Misdaad, moord en diefstal, bedrog en oplichting waren vooral niet minder dan tijdens het Tsaristisch systeem.

Die politie werd dus aanstonds aan 't werk gezet en men kon nu niet anders doen, dan hopen, dat zij de daders zou vinden niet alleen, maar ook vooral de diamanten.

Wat het eerste betreft, slechts weinigen twijfelden of men zou die dieven ten slotte wel te pakken krijgen, maar wat het terugvinden van de diamanten aangaat, daarin had menigeen een zwaar hoofd, om velerlei afdoende redenen waarvan wel de voornaamste was, dat er onder de hoogstgeplaatste leden van het politiecorps nog evenveel bederf heerste als toen de beruchte Ochrana hoogtij vierde.

En reeds dezelfde dag, waarop de diefstal ontdekt was, ging de politie over tot arrestatie van enige beampten der Landbouwbank, ten getale van zeven, en van nog enkele andere personen.

Maar het meeste opzien baarde de gevangenneming van een vrouw, die zich **Prinses Tsjekeradze** van de Kaukasus noemde, een nog jonge, mooie vrouw,

van wie men weinig anders wist, dan dat zij enige maanden geleden uit Moskou naar Petersburg was gekomen en daar een levenswijze voerde, die reeds de argwaan en de toorn had gaande gemaakt van de geheime spionnen der regering.

Nu waren die spionnen, zonder de minste twijfel, zeer bekwame mannen, die duur betaald werden, maar het scheen alsof in deze zaak hun talenten als speurders faalden.

Want het spoor van de gevangen genomen vrouw raakte in Moskou eenvoudig zoek.

De politie daar ter plaatse had goed haar misdadigersalbums na te slaan; zij vond er geen enkele vrouw in, die ook maar in het minst geleek op Olga Tsjekeradze.

Misschien hadden die geheime agenten wel wat meer kunnen ontdekken, als de gearresteerde vrouw er slechts toe te bewegen ware geweest, iets ontrent haar verleden los te laten.

Zij had er izch echter toe bepaald, te verzekeren dat zij een waarachtige prinses was, al was het dan maar een prinses van de Kaukasus, dat haar ouders dood waren, dat zij geen familie bezat en dat zij van die ouders enig fortuin had geerfd.

Nu bestond er reeds lang een wet in Sovjet-Rusland, die voorschreef, dat niemands vermogen meer dan een zekere som mocht bedragen, wat er meer was, werd eenvoudig door de Staat geconfisqueerd.

En nu deed zich het zonderlinge geval voor, dat de jonge vrouw in het geheel geen vermogen scheen te bezitten en toch dure café's en schouwburgen be-

zocht, er een rijpaard op na hield en een auto, een zeer dure, uit Parijs bestelde kleren droeg, die zeker millioenen roebels hadden moeten kosten. De politie deed navraag bij alle banken: geen er van beheerde een deposito van „Prinses Olga”. Zij moest dus dat vermogen ergens verborgen hebben, maar niemand kon zeggen waar en zij liet er zich volstrekt niet over uit.

Voor het gewone publiek was het volkomen duister, waarom de jonge vrouw eigenlijk was gearresteerd.

Het enige, wat men haar schijnbaar ten laste kon leggen, was, dat zij zeer goed bekend scheen te zijn met een van de gearresteerde bankbeambten, op wie een zware verdenking rustte, dat hij bij de diefstal betrokken was.

Die bankbeampte heette Jan Iwanof en vergelijkende schriftproeven hadden aangetoond, dat hij de schrijver moest zijn van het beledigende briefje, hetwelk men in de ledige safe had gevonden, in plaats van de juwelen, welke zij had moeten bevatten.

Zo stonden de zaken, toen, twee dagen later, ongeveer toen uur in de ochtend, de hoofdinspecteur van politie Koudrine bevel gaf, Prinses Olga voor hem te brengen.

Nicolas Koudrine was een zwaar gebouwd man van omstreeks vijftig jaar, met kolossale, nog gitzwarte knevels, die aan weerszijden van zijn mond diep neerhingen, zodat de punten bijna zijn borst bereikten.

Hij bevond zich op dat ogenblik in zijn cabinet en het bevel was gericht tot een politiebeampte met een kaal hoofd en grijzende bakkebaarden.

Koudrine kende de methode van zijn ondergeschikten, die hun ondervragingen vaak vergezeld deden gaan van dwangmiddelen, die, weliswaar nog niet zo verijnd waren, als, welke men later toepaste, maar die toch als een voorproefje konden gelden van de folteringen die menig onschuldige een bekentenis deden doen, waaraan men eigenlijk weinig had, omdat de bewijzen ver te zoeken waren.

Daar moest Koudrine niets van heb-

ben. Zeker, als de gevangene schuldig was, zou zij haar straf niet ontgaan, maar het was de politie chef in de eerste plaats te doen om de vermiste diamanten en om die in zijn bezit te krijgen, besloot hij een methode van ondervraging tot te passen, misschien heel ongebruikelijk, maar waarvan hij een goed resultaat verwachtte.

In afwachting van de komst van de arrestante, trok hij zijn voorhoofd in sombere rimpels samen.

Enige minuten later ging de deur open en een jonge en ontegenzeggelijk zeer mooie vrouw trad met opgeheven hoofd en schijnbaar volkomen op haar gemak de kamer binnen. Achter haar bleven de twee politieagenten op de drempel der deur staan.

Koudrine was een man, die zeer gevoelig was voor vrouwelijk schoon, maar hij had een vast besluit genomen, zich ditmaal niet door dat gevoel te laten meeslepen en daarom klonk zijn stem misschien wat barser dat hij haar had willen doen klinken, toen hij vroeg:

— Madame, wees zo goed mij uw ware naam te zeggen.

— Nogmaals, commissaris? vroeg de jonge vrouw op een toon van verbazing en ongelooft. En wat bedoelt gij met mijn ware naam? Die heb ik u al genoemd: ik ben Olga Tsjekeradze, prinses van de Kaukasus.

— Maar wat betekent die titel! riep Koudrine ongeduldig uit. Wij kennen geen prinsessen meer.

— De Kaukasus heeft zich onafhankelijk verklaard, hernam de jonge vrouw koeltjes.

— Dat mag zo zijn, maar wij beschouwen die landstreek als te behoren tot het Russische Rijk en met prinsessen hebben wij afgedaan. Trouwens, hoe komt gij aan die titel?

— Door erfelijkheid. Mijn vader was vorst van de Kaukasus.

— Maar zo iemand heeft nooit bestaan! riep Koudrine, terwijl hij met de platte hand op het blad van zijn schrijftafel sloeg. Het is alles dwaasheid. Niemand heeft uw vader het recht gegeven, om die titel te dragen.

— Hij nam zich dat recht.

— Als gij het toestaat, zullen wij nu eens over uw levenswijze spreken. Men heeft mij gerapporteerd, dat gij op grote voet leeft, terwijl er alom nog nood en gebrek heerst. Gij moet dus wel buitengewoon rijk zijn.

— Laten wij dat aannemen, dat ik dat ben.

— Maar waarin bestaat dan uw vermogen? Hebt gij landgoederen?

— Als ik die had, zou de staat ze mij al lang hebben afgenomen, antwoordde Olga schouderophalend.

— Maar waarin bestaat dan het grote vermogen, dat gij wel moet bezitten?

— Daarover wens ik mij niet uit te laten.

— Ik geloof niet, dat uw methode aanbevelingswaardig is, madame, wij zullen het toch wel uitvinden, dat verzeker ik u.

— Des te beter, hernam de jonge vrouw spottend. En nu gij mij zoveel gevraagd hebt, wilt ge mij zeker ook wel toestaan, u op mijn beurt een vraag te doen?

— Wat wilt gij weten?

— Ik wil eenvoudig weten, waarom men mij gevangen heeft genomen.

— Kom, kom, dat weet gij zeer goed, antwoordde de hoofdcommissaris meesmuilend. Er rust een zware verdenking tegen u, dat gij betrokken zijt bij de diefstal van de diamanten van de Tsarina, God zegene haar, ik wil zeggen, van burgeres Romanoff.

— Gij zijt gek. Ik heb met de gehele zaak niets te maken.

— Maar gij kent zeer intiem een van de bankbeambten, van wie het vast staat dat hij bij de diefstal betrokken is, riep Koudrine woedend uit. Ik zou u raden om uw toon wat te matigen, madame, dat is alles wat ik u kan zeggen. Kent gij dit handschrift?

Hij hield haar eensklaps het briefje voor, hetwelk men in de ledige safe gevonden had. De vrouw wierp er een onverschillige blik op en zei toen:

— Ik heb het nooit gezien!

— Zo waarlijk? En dit dan?

Hij nam de bovenste brief van een klein stapeltje, dat naast hem lag en

toonde het haar. Olga Tsjekeradze verschoot plotseling van kleur en haar ogen vlamden toen zij uitriep:

— Hoe komt gij aan die brief?

— Die hebben wij onder uw correspondentie gevonden, madame, antwoordde de hoofdcommissaris kalm. Hij is nog al van tedere aard... en...

— Gij hebt het dus gewaagd een huiszoeking bij mij te doen?

— Dat waagstuk was niet zo groot, madame, zei Koudrine op grimmige toon. Zoudt gij zo goed willen zijn mij te laten uitspreken? Ik zei dat dat briefje van tedere aard is en dat het zonder twijfel is geschreven door dezelfde man, die het beledigende briefje schreef, hetwelk in het loket gevonden werd.

De jonge vrouw scheen op het punt, heftig uit te vallen, maar zij wist zich te bedwingen en zei minachtend:

— Gij zijt niet bij uw verstand. Maar ik zeg u, maak de dingen niet bekend, want daar zoudt gij berouw van kunnen hebben. Gij zult mij over enige dagen wel weer in vrijheid moeten stellen en dan spreken wij elkaar nader. Ik laat niet met mij spotten, als gij dat maar weet.

— Ik doe mijn plicht, madame, en anders niet, hernam Koudrine koeltjes, maar zijn lippen beefden en zijn ogen glansden, toen hij Olga Tsjekeradze nakeek, die weer door de twee politiebeambten werd weggeleid.

Zodra de deur achter haar was gesloten, liet Koudrine zich achterover in zijn gemakkelijke leunstoel vallen, na een dikke, zwarte sigaar te hebben opgestoken en bromde toen voor zich heen:

— Een drommels mooie vrouw. Een gevaarlijke vrouw. Maar waarom bekend zij toch niet liever? Het zal haar weinig helpen, bij haar houding te blijven volharden, want de man, die haar het briefje schreef, zal dezer dagen wel door de mand vallen.

Hij bleef nog enige tijd in gedachten, met gekruiste armen, voor zich uitkijken toen er op de deur werd geklopt en de politiebeambte met het kale hoofd het bezoek aankondigde van Iwan Semenov.

De hoofdcommissaris van politie keek verrast op en bromde voor zich heen:

— Wat kan de Secretaris van het Volkscommissariaat voor Financien mij te zeggen hebben? Nu, laat hem maar binnen komen.

De beambte ging heen en liet een ogenblik later Semenoff binnen. Deze bleef een ogenblik op de drempel staan, de hoed in de hand en keek met zijn scherpe, doordringende ogen naar Koudrine, die was opgestaan om hem te begroeten. Zodra Semenoff gezeten was, begon hij:

— Het zal u misschien enigszins verbaasd hebben, mij hier te zien, Nicolas Koudrine?

— Het zou tot niets dienen om het te ontkennen, Iwan Semenoff, antwoordde de hoofdcommissaris. Mag ik de reden van uw bezoek leren kennen?

— Zie hier, mijnheer de hoofdcommissaris. Aan u is het onderzoek in zake de diefstal van de kroonjuwelen toevertrouwd, nietwaar?

— Zo is het, antwoordde de hoofdcommissaris langzaam en op verbaasde toon.

— Er hebben reeds arrestaties plaats gevonden?

— Verscheidene.

— Onder de arrestanten bevindt zich een vrouw, die zich prinses van de Kaukasus noemt?

— Zo is het.

— Hebt gij enige bepaalde redenen om te vermoeden dat zij bij die diefstal betrokken is geweest?

— Er bestaan althans ernstige vermoedens van medeplichtigheid tegen haar.

Een ogenblik bleef het stil, en Semenoff scheen ergens over na te denken. Zijn fanatieke ogen vlogen snel door het vertrek, en eindelijk hernam hij:

— Luister eens, Nicolas Koudrine. Ik ken die dame. Ik ben er zeker van dat zij met de gehele zaak volstrekt niets uitstaande heeft.

— En mag men weten, waarop die zekerheid berust? vroeg de hoofdcommissaris, terwijl hij de Secretaris onderzoekend aankeek.

— Uitsluitend op de kennis van haar karakter. Ik weet dat zij niet schuldig kan zijn.

Met een flauwe glimlach om de lip-

pen keek Koudrine naar het tedere, hartstochtelijke briefje, hetwelk de jonge vrouw van een andere man had ontvangen en hij schoof het een eindje weg, zodat zijn bezoeker het niet kon lezen.

Er lag een eigenaardige klank in zijn stem toen hij vroeg:

— Gij stelt zeker veel belang in die dame?

— Zeer veel belang en ik wenste wel, commissaris, dat zij zo spoedig mogelijk weer in vrijheid werd gesteld.

— In vrijheid werd gesteld? Heb ik U goed verstaan? riep Koudrine verbaasd uit.

— Gij hebt mij zeer goed verstaan.

— Maar dat is onmogelijk, Secretaris! Ik denk er niet aan! Olga Tsjeke-radze staat onder verdenking, en zolang die verdenking blijft bestaan, zolang ben ik wel genoodzaakt haar in arrest te houden.

— Maar, als ik u nu zeg, dat het mijn persoonlijke wens is, dat zij spoedig wordt vrijgelaten? hernam Iwan Semanof, terwijl hij zijn hoed tussen zijn vingers ronddraaide, en de commissaris door zijn half dichtgeknepen oogleden onderzoekend aanstaarde.

Koudrine was opgestaan. Er lag een harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij op koude toon zei:

— Het spijt mij, Iwan Semenoff. De tijden van het Tsarisme zijn voorbij. Ik weet wel, dat er nog altijd omkoopbare beampten zijn, maar laat ik U zeggen, dat ik niet daartoe behoort.

— Wie zegt u, dat ik u heb willen omkopen? riep de Secretaris op heftige toon. Ik ben echter lid van de regering, en als ik een verlangen te kennen geef...

— Dan weiger ik dat in te willigen, als ik daardoor aan mijn plicht te kort doe! viel Koudrine hem kortaf in de rede. Die vrouw staat onder verdenking, onder ernstige en gerechtvaardigde verdenking, en ik mag haar niet in vrijheid doen stellen alvorens het onderzoek glashelder aan de dag heeft gebracht dat zij onschuldig is. Ik zal dan de eerste zijn, om mijn veront-

schuldigheden te maken, dat wij haar hebben moeten vasthouden.

— U weigert dus, haar op mijn verzoek in vrijheid te stellen, al was het slechts voorwaardelijk?

— Ik weiger!

— Het is goed; ik hoop dat gij het u later niet zult berouwen.

De Secretaris had deze woorden op

een dreigende toon uitgesproken en een ogenblik stonden de mannen elkaar vijandig op te nemen.

Toen drukte Koudrine op de knop van een elektrische schel en zei op volkomen rustige toon tot de beambte die binnentrad:

— Iwan Semenov vertrekt, Wassilief, breng hem naar de deur.

Hoofdstuk IV

RAFFLES BIEDT ZIJN DIENSTEN AAN

Semenov liep haastig door de nauwe gangen van het politiebureau, zonder op de beambte te letten, die hem volgde, en vond op straat zijn slede, bestuurd door een geuniformeerd beambte van het Volkscommissariaat. Hij stapte in het voertuig en riep de man toe, die diep in zijn dikke pels gedoken zat:

— Naar het Winterpaleis!

De koetsier keek zelfs niet om, maar liet een eigenaardig geluid met zijn tong horen en de twee paarden trokken aan.

Semenov had de kraag van zijn pels zo hoog mogelijk opgetrokken, want het was nog altijd fel koud en hij scheen volstrekt niets van zijn omgeving te zien. Na een rit van twintig minuten ongeveer, stond de slede stil voor het voormalige paleis.

Het was alsof Semenov uit een slaap wakker schrikte, toen hij plotseling 't hoofd ophief, rondkeek, en toen uit de slede stapte.

— Ik zal de slede vandaag niet meer nodig hebben, Serge, zei hij tot de koetsier, die een brommend geluid liet horen, met de tong klapte en wegreed.

Semenov besteeg de brede, marmere trappen, ging de portier voorbij en begaf zich naar zijn werkkamer, een klein vertrek, dat op de Nawa uitzag, die op dit ogenblik met een zo dik ijs-

dek was gepantserd, dat dit met gemak een elektrische tram had kunnen dragen. Hij wierp zijn hoed met een driftig gebaar op de sofa neer, die in een hoek van het vertrek stond en bromde tussen de tanden:

— Zij moet op vrije voeten worden gesteld. Hoe kon zo iets noodlottigs gebeuren als dié arrestatie? Zij moet worden vrijgelaten, vóór die ezels...

Hij voltooide de zin niet, want er werd op de deur geklopt en er trad een soort bode binnen, die zei:

— Burger Koulomzine verzoekt u in de grote zaal te komen, Iwan Semenov.

— Waarom? Ik heb hier te werken, zei Semenov onwillig. Er is toch geen vergadering?

— Dat niet, maar er is iets gewichtigers, antwoordde de bode grinnikend.

— Wat dan wel?

— Er zijn vreemdelingen.

— Zij kunnen naar de duivel lopen! riep Semenov op woeste toon. Zij en alle andere vreemdelingen!

— Het zijn Engelsen, Iwan Semenov!

— Dat doet er niet toe! Wat komen zij hier doen?

— Dat is het juist, waarom ik u kom halen. Zij hebben het voorstel gedaan, om de juwelen te helpen opsporen, de gestolen juwelen van de vrouw van Romanoff.

Semenof hief met een ruk het hoofd op en keek de bode doordringend aan.

— Wat vertel je daar? zei hij toen langzaam. Engelse detectives?

— Iets van dien aard, burger Semenov.

— En komen die hier om... nu, wij zullen wel zien, voegde hij er aan toe. Zeg maar, dat ik aanstonds kom.

De bode verwijderde zich, Semenov ging een ogenblik voor het venster staan en staarde over de Newa heen naar de ijle verte, over de besneeuwde daken, tot hij eindelijk weer uit zijn gepeins ontwaakte en haastig naar de zaal liep, waar de Volkscommissarissen bijeen plachten te komen.

Hij vond daar Pawel Zoulomzine en nog twee ambtenaren van het Volkscommissariaat van Financiën, voorts Sabler, de directeur van de Landbouwbank en tenslotte twee personen, klaarblijkelijk vreemdelingen, die hem volkomen onbekend waren.

Hij bleef een ogenblikje op de drempel staan, sloot toen de deur, kwam langzaam naar voren en zei, zonder zijn blikken van de beide vreemdelingen af te wenden:

— Je hebt mij laten roepen, Pawel Koulomzine?

— Ja, Iwan Semenov. Sta mij toe, dat ik deze beide Engelse heren aan je voorstel. Het zijn Londense juweliers en zij hebben zich hierheen begeven om mondeling met ons te onderhandelen over de verkoop van de juwelen, die ons op zulk een noodlottige wijze ontstolen zijn! Dit is John Duncan; die andere heer is Andrew Porter.

— Zijn hun passen in orde? vroeg Semenov droogjes.

— Zij zijn in orde. Wij hebben niets willen doen, burger Semenov, alvorens ook jouw mening te hebben gehoord. Wij hebben deze heren natuurlijk wel mededeling moeten doen van de diefstal en zij hebben ons aangeboden, ons behulpzaam te zijn bij de opsporing van de juwelen; natuurlijk tegen een behoorlijke vergoeding en op voorwaarde dat de juwelen, wanneer zij ze ontdekken, niet aan anderen, maar alleen aan

hen verkocht zullen worden.

Semenof gaf niet dadelijk antwoord, maar nam de beide Engelsen scherp op. Hij kneep daarbij zijn ogen bijna geheel dicht en zijn gelaat verkreeg daardoor een loerende uitdrukking.

Eindelijk zei hij langzaam:

— Die heren zijn dus, behalve juwelier, ook nog detective?

— Mijn vriend is zelfs in de eerste plaats detective, liet de kalme stem van Duncan zich horen. Hij is slechts in naam juwelier, en ik heb hem verzocht, mij te willen vergezellen, teneinde mij beschermd te weten tegen allerlei onaangenaamheden, als ik de juwelen zou hebben gekocht, want daarop rekende ik natuurlijk. Ik had Londen reeds verlaten voordat het bericht van de diefstal daar bekend was.

— Mag ik uw pas eens zien? vroeg Semenov, die naderbij was gekomen.

Duncan ontknoopte zijn jas, nam uit de binnenzak een stevige, lederen portefeuille, opende deze, nam er een papier uit en stak het Semenov toe.

Deze bestudeerde de pas met grote zorgvuldigheid, en hief eensklaps het hoofd op en zei op scherpe toon:

— Deze pas is eerst gisteravond laat aan onze grens afgestempeld. Het bericht van de roof echter was reeds twee dagen geleden te Londen bekend.

Duncan haalde de schouders op en zei:

— Wij hebben Londen reeds een week geleden verlaten en hebben in Frankrijk gereisd.

— Maar de laatste stempel op uw pas is een Duitse. Ik zie er in het geheel geen Franse visa's op, hernam Semenov.

— Voor Frankrijk had ik een afzonderlijke pas, zei Duncan kortaf. Zou ik mogen weten, mijnheer, waartoe dit vragen dient? Gij gelooft mij toch, hoop ik wel?

— Ik heb geleerd om wantrouwend te zijn, antwoordde Semenov met een kort lachje.

— Dat is in een land als dit begrijpelijk, zei Duncan. Overigens wij dringen onze diensten volstrekt niet op. Als gij er geen gebruik van wenst te maken, dan behoeft gij het slechts te zeggen.

Semenof sloeg geen acht op deze woorden maar vroeg:

— Waar woont gij?

— Voorlopig in het Vreemdelingenhotel.

Het Vreemdelingenhotel was een zeer groot gebouw, oorspronkelijk een Regeringsdepartement, hetwelk door het Sovjet Bestuur was ingericht tot het herbergen van de talloze vreemdelingen, die in de hoofdstad geen onderdak konden krijgen. De gehele bediening bestond uit Staatsbeambten, van de gérant tot het minste kamermeisje en het hotel werd dan ook van Staatswege geëxploiteerd. Het was er echter niet aangenaam verblijven, want men was er als het ware opeengeplakt, de maaltijden lieten veel te wensen over en met de zindelijkheid nam men het in dit Staatshotel zo nauw niet.

Semenof bleef Duncan nog een ogenblik zwigend aanzien en wendde zich toen tot de Volkscommissaris met de woorden:

— Wat denkt gij te doen?

— Wel, mijn mening is, dat wij volstrekt niets wagen door de hulp van deze heren te aanvaarden.

— Maar waartoe? hernam Semenov op scherpe toon. Zijn onze eigen politiemannen zulke ezels?

— Ik vrees, dat zij in sommige opzichten wel wat al te slim zijn, liet de stem van Andrew Porter zich horen.

— Gij durft heel wat zeggen, vreemdeling! riep Semenov toornig uit. En als er dan om mijn mening gevraagd wordt, dan zeg ik, dat wij volkomen vrij moeten blijven, dat wij de hulp van buitenlanders niet nodig hebben en dat onze politie mans genoeg is, om de zaak alleen op te knappen. Er zijn reeds verscheidene beambten van de Bank gearresteerd en... de schuldige zal wel spoedig ontdekt worden.

— De juwelen ook? vroeg Duncan droogjes. Want die zijn, van ons standpunt bezien, de hoofdzaak! De dieven kunnen ons uiteraard minder schelen.

— Als de dieven eenmaal bekend hebben, zullen de gestolen juwelen ook wel spoedig voor de dag komen, bromde Semenov. Burger Koulomzine, gij hebt

nu gehoord, dat ik er bepaald tegen ben, deze vreemdelingen in de zaak te betrekken.

Wat hoeven zij zich met onze aangelegenheden te bemoeien? Nicolas Koudrine heeft de zaak in handen, hij leidt het onderzoek en zijn bekwaamheid is aan geen twijfel onderhevig.

Semenof draaide de beide vreemdelingen de rug toe en scheen, wat hem betrof, de zaak als afgedaan te beschouwen.

— Maar, Iwan Semenov, begon de Volkscommissaris, deze heren verlangen immers volstrekt geen beloning, voor zij enig resultaat bereiken hebben. Wij kunnen er slechts bij winnen.

— Wij hebben geen vreemde hulp nodig! bromde Semenov, zonder zich om te draaien.

Koulomzine wilde nog iets zeggen, toen de Londense juwelier een stap naar voren trad en met kalme stem zei:

— Een ogenblik, mijne heren. Wij denken er niet aan, op deze wijze aan het werk te gaan:

Als men niet eenparig onze hulp aanvaardt, dan nemen wij ons aanbod eenvoudig terug.

Maar op dat ogenblik sprong Akimof op en riep uit:

— Maar ik ben voor uw aanstelling. Al de anderen zijn er ook voor. Burger Koulomzine, waarom zouden wij een dwaas figuur slaan, na de toezegging, welke wij reeds aan deze heren hebben gedaan, alleen omdat kameraad Semenov er tegen is? Hij kan immers geen steekhoudende redenen aanvoeren.

— Geen steekhoudende redenen? Zoveel als gij wilt! riep Semenov ongeduldig. Zij zijn hier volkomen vreemd, zij kennen onze taal niet.

— En jij staat al een half uur Russisch met hen te praten! riep Akimof uit, en barste in een bulderend gelach uit. Ik vindt integendeel, dat heer Duncan vooral onze taal voortreffelijk spreekt. Semenov klemde de lippen opeen en hernam toen:

— Laten zij dan onze taal kennen, maar ze zijn toch volkomen vreemd in Petersburg.

— Ik heb hier te zamen zeker minstens twee jaren doorgebracht, Iwan Semenof, zei Duncan kalm. Ik ken de mensen en de toestanden, ik ken de stad en niet alleen haar hoofdstraten, dat ver zeker ik u.

— Doe dan mijnentwege wat gij wilt! riep Semenof, met een kwaadaardige uitdrukking op zijn gelaat. Als gij maar onthoudt, dat ik mij tegen dit onzinnige plan verzet heb, dat ons weer meer belachelijk moet maken in de ogen van die vreemdelingen.

Met deze woorden verliet hij het vertrek, de deur hard achter zich dicht slaande. Maar Akimof haalde de schoukeek nog eens spottend naar de dichte deur en zei toen:

— Nu zullen wij eens tot het zakelijke overgaan, kameraden. We zeggen dus, dat deze beide vreemdelingen geheel op hun eigen gelegenheid pogingen in het werk te zullen stellen, de gestolen diamanten weder aan het licht te brengen. Slagen zij er in, dan zal mijnheer Duncan de voorkeur hebben bij de verkoop en bovendien zal hen een beloning worden uitgekeerd van... van, laat ons zeggen tien millioen roebel.

— De voorwaarden staan mij aan, mijne heren. Wij zouden u niet met ons aanbod lastig hebben gevallen, als wij er niet zeer bijzonder op gesteld waren, die prachtige verzameling juwelen in onze handen te krijgen. Mag ik vragen of hier reeds concurrenten van ons zijn geweest?

— Nog niet, maar er zijn er stellig reeds onderweg, die vertrokken zijn, nadat het bericht van de diefstal te Londen bekend werd gemaakt, antwoordde Akimof. Maar gij behoeft hen niet meer te vrezen, om begrijpelijke redenen. Want worden de diamanten niet teruggevonden dan heeft geen uwer er iets aan. Weet gij ze echter aan het licht te brengen, dan hebt gij de voorkeur bij de aankoop, natuurlijk verondersteld, dat gij een behoorlijk bedrag biedt. Ik wil nu nog geen cijfer noemen, maar gij zult op een bedrag van omstreeks 100.000 pond sterling moeten rekenen.

— Dat wil zeggen, enige biljoenen roebels, hernam Duncan glimlachend.

Nu, wij houden het voor afgesproken, mijne heren. En ik hoop van harte, dat het mij moge gelukken, de juwelen aan het licht te brengen. Maar natuurlijk hebben wij uw hulp nodig. Gij moet mij toestaan, aan de politie om inlichtingen te vragen, want zonder die zullen wij bezwaarlijk met kans op slagen kunnen optreden.

— Wij zullen burger Koudrine last geven, dat hij u in alles behulpzaam moet zijn, natuurlijk tot een zekere grens. En gij kunt instaan voor de bekwaamheid van uw vriend, Andrew Porter?

— Hij is een van de knapste detectives van zijn land, antwoordde Duncan eenvoudig.

— Dan kunnen wij niets anders doen dan u succes toewensen, vreemdeling, zei de Volkscommissaris. Want wij willen er geen geheim van maken, dat de rechedienst in ons land dringend verbetering behoeft...

Er werd nog enige ogenblikken over de zaak gesproken en toen verlieten de beide Engelsen het winterpaleis, met een aanbeveling voor hoofdcommissaris Koudrine in de zak.

Het bleek dat Duncan niet te veel gezegd had, toen hij verzekerde, dat hij in Petersburg voortreffelijk de weg wist. Want hij liep zonder aarzelen voort, zonder ooit de weg te moeten vragen. Toen zij een groot plein overstaken, niet zonder moeite, want de sneeuw lag hier wel een voet hoog, zei de jongste van de beide mannen op zachte toon tot Duncan:

— Hadt jij verwacht dat zij zo spoedig zouden toehappen?

— Ja, dat had ik inderdaad verwacht, zei Raffles, alias Duncan.

— Geloof je dat je kunt slagen?

— Ik hoop het.

— Wat denk je van die Semenof? vroeg Charles Brand, want hij was het, die zich als detective Porter had uitgegeven.

— O, die man wantrouwde ons aanstonds, antwoordde Raffles schouderophalend. En hij wantrouwt ons nog, want hij heeft ons van het Winterpaleis af gevolgd.

Hoofdstuk V

RAFFLES SPANT ZIJN NET

Brand had Raffles even verbaasd aangekeken, en vroeg nu:

— Hoe weet je dat? Je hebt geen enkele maal omgekeken.

— Dat niet, maar de zakspiegeltjes zijn niet voor de mussen uitgevonden. Die kleine dingen zijn van groot nut, als men ze handig weet te hantieren. Ik heb er een paar maal ingekeken, en telkens wanneer ik keek, zag ik die Semenof op bijna dezelfde afstand achter ons.

— Dat kan wel toeval zijn geweest.

— Natuurlijk. Dat ontken ik volstrekt niet. Maar hij houdt ons voortdurend in het oog, dat is duidelijk te zien. Kom, wij zullen eens een slede nemen, en opletten wat hij doet. Maar denk er om, dat je je niet verraadt, door om te kijken.

— Waar gaan wij dan heen? Naar de plek, waar we Henderson hebben achtergelaten?

— Dat is een geval. Want wij mogen pas op het laatste ogenblik, en als het niet anders meer ken, ontdekken, dat wij niet met zijn beiden, maar met ons drieën zijn hier gekomen. Wij zullen eenvoudig naar het Hoofdbureau van Politie rijden. Ik wil die „burger Koudrine” wel eens spreken.

Onder het spreken waren de twee vrienden naar een van die kleine, tamelijk ongemakkelijke sleden toegelopen, welke des winters in de grote Russische steden de plaats van huurrijtuigen innemen, en nog altijd door paarden getrokken worden, terwijl het huurrijtuig in menig geval reeds door de automobiel vervangen is.

De koetsier zat half dommelend op zijn bok, en hij scheen niet veel lust te hebben, de twee vreemdelingen te ver-

voeren. Maar Raffles noemde hem een prijs, die hem aanstonds tot leven scheen te wekken. Hij kwam overeind, trok het dek van zijn paard, nam de leidsels in de hand, en liet een fluitend geluid horen, hetgeen voor het magere paard het sein was, er op een eigenaardig, kort sukkeldrafje vandoor te gaan.

Raffles had tersluiks weer een blik in zijn zakspiegeltje geworpen, toen de slede zich in beweging stelde.

— Nu zal hij toch zeker wel achter zijn gebleven? vroeg Brand lachend.

— Integendeel, hij heeft eveneens een slede genomen, en volgt ons, antwoordde Raffles.

De kleine slede gleed intussen snel voort over het hard bevroren sneeuwdek en hield na een rit van ongeveer twintig minuten stil voor het hoofdbureau van politie.

En toen Raffles snel een blik terzijde wierp, zag hij dat Semenof zijn slede eveneens had laten stilhouden, zonder evenwel uit te stappen. Hij had zich dicht in zijn pels gewikkeld, en er was weinig meer van hem te zien dan het puntje van zijn neus; maar het was dezelfde man, daaraan twijfelde Raffles geen seconde.

Hij verzocht de koetsier van zijn slede, te willen wachten, en ging met Brand het sombere gebouw binnen, waar het donker en koud was. Een agent van politie geleidde hen naar het vertrek van de hoofdcommissaris, die hen ontving met een niet te ontkennen uitdrukking van verbazing op het gelaat.

Zodra Raffles zich echter de aanbevelingsbrief van Koulomzine had getoond, veranderde die uitdrukking en bood hij de bezoekers hoffelijk een stoel aan.

Zodra Raffles en Brand gezeten waren begon Koudrine:

— Pawel Koulomzine is een zeer goede vriend van mij, heren. Eigenlijk moest ik gegriefd zijn, dat vreemdelingen hun hulp komen aanbieden, maar het is immers ook reeds in Engeland bekend, dat het op dit oogenblik niet bijster goed gesteld is met de inrichting van onze burger politie. Met onze politieke politie is dat anders gesteld. Ik zelf zou daarin gaarne verandering brengen, maar men moet roeien met de riemen die men heeft. Wilt ge mij zeggen, wat ge van mij wenst?

— Niets anders, mijnheer, dan een kleine uiteenzetting van de staat van zaken, zoals die thans is, antwoordde Raffles.

— Wel, wij zijn nog weinig gevorderd. De bankbeambten, die gearresteerd werden, zitten nog altijd achter slot en grendel en blijven hardnekkig ontkennen, dat zij iets met de zaak uitstaande hebben. Hetzelfde geldt voor de vier mannen, die niet tot het bankpersoneel behoren en ook voor Olga Tsjekeradze.

— Allen blijven dus ontkennen?

— Allen!

— Zijn er enige aanwijzingen, die de schuld van die lieden waarschijnlijk doen voorkomen?

— Slechts zeer weinige, wat de gearresteerde bankbeambten betreft. Maar die tegen de vrouw zijn veel sterker. Het is een uitgemaakte zaak, dat zij in intieme relatie heeft gestaan met een van de gearresteerde bankbeambten, Jan Iwanof.

— Wat zou dat?

— Die Iwanof heeft zonder twijfel, het onbeschaamde briefje geschreven, hetwelk de Volkscommissaris van Financien in het stalen loket vond, waarin hij zelf de juwelen had weggesloten.

— Hoe weet men dat zo zeker?

— Omdat er bij een huiszoeking in de woning van de vrouw brieven van tedere aard zijn gevonden, waaronder ook enige van Jan Iwanof en het handschrift is, zonder enige twijfel hetzelfde.

— Mag ik dat onbeschaamde briefje eens zien, waarvan gij spreekt?

Koudrine trok de lade van zijn groot

schrijfbureau open, nam er een kartonnen map uit, opende deze, zocht een oogenblik en stak toen Raffles een stukje papier toe met de woorden:

— Hier is het.

Raffles las de brief van begin tot eind door en toen hij gereed was, zei hij:

— En nu de minnebrief, als ik u verzoeken mag?

— Hier hebt gij hem.

Raffles legde de beide brieven naast elkaar en begon ze met de grootste zorgvuldigheid te vergelijken.

Hij haalde een vergrootglas te voorschijn, bekeek de letters daardoor nauwkeurig en toen hij het hoofd weer ophef, speelde er een eigenaardige glimlach om zijn lippen. Hij gaf de beide brieven weer terug met de woorden:

— Gij hebt gelijk; de brieven zijn ongetwijfeld door een en dezelfde hand geschreven. Ik begrijp dan ook niet goed, waarom die Iwanof blijft ontkennen.

— Dat doen zij altijd, zei Koudrine schouderophalend.

— Wat zijn de aanwijzingen tegen de vrouw?

— Wel, zij heeft die man zeer intiem gekend, zij leeft op een zeer grote voet, zij heeft ons zonder twijfel bedrogen aangaande haar afkomst, en gij zult zien, dat het onderzoek haar schuld, of althans haar medeplichtigheid onomstotelijk zal aantonen.

— Vordert dat onderzoek dan?

— Helaas, slechts langzaam. Gij moet weten, dat er volstrekt geen sporen van braak zijn gevonden, noch aan de loketkast, noch aan de zware deur van de kluis, die geheel van staal is vervaardigd en die toegang geeft tot de gemetselde ondergrondse safe.

— Slechts twee. Een berustte er, zoals altijd, bij de directeur van de Bank, de tweede was in het bezit van de Volkscommissaris.

— Is iedere verdenking tegen de directeur bij voorbaat uitgesloten?

— Ik acht hem een volkomen eerlijk man, antwoordde de Hoofdcmissaris. Trouwens, het zou voor niemand van zijn positie buitengewoon moeilijk zijn, de juwelen over de grens te krijgen. Ik

behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat zij hier in het land volstrekt niets waard zijn, omdat zij te veel waard zijn. Men zou evengoed kunnen trachten, de gehele stad Petrograd met alles wat er in is, te verkopen, dan slechts een enkele grote diamant. Neen, de dieven kunnen zich slechts dan beroemen op succes, als zij er in slagen, de buit over de grens te smokkelen.

— Dat begrijp ik zeer goed.

— En ik verzeker u, dat dat niet zo gemakkelijk zal gaan. Gij kunt wel denken, dat er aanstonds naar alle grensplaatsen is geseind, teneinde het toezicht nog te verscherpen.

— En gelooft ge, dat dat voldoende zal zijn?

— Ik zou het niet durven bezweren! Het valt niet te ontkennen, dat er douanebeambten zijn, die zich laten omkopen... maar als men hen snapt, worden zij streng gestraft. Toch is het duidelijk, dat de dieven er wel degelijk op rekenen moeten, vroeg of laat de diamanten over de grens te brengen.

— Ik zou gaarne eens over de diefstal zelf spreken, Nicolas Koudrine, hernaam Raffles. Er waren twee sleutels, zeydet gij. Kan de directeur met stelligheid verklaren, dat hij de zijne geen ogenblik gemist heeft?

— Dat wilde hij desnoods onder ede bevestigen.

— En Pawel Koulomzine?

— Die is minder zeker van zijn zaak. Weliswaar bewaarde hij de sleutel altijd op een veilige plaats, die slechts aan weinigen bekend was, maar een van die weinigen heeft hem toch voor een ogenblik kunnen wegnemen, hij heeft er een wasafdruk van kunnen maken en naar die afdruk een nieuwe sleutel. Iets dergelijks moet ook gebeurd zijn, want ik herhaal het, er valt niet het minste spoor van braak te ontdekken.

— Ik moet u thans een vraag doen, die ik niet gaarne stel, maar die ik toch ook niet achterwege kan laten. Staat ook burger Koulomzine boven iedere verdenking?

— Ik geloof dat hij een strikt eerlijk man is. Hij was, voor hij tot Volkscommissaris werd benoemd, onder meer aan

een kleine dorpschool. Hij heeft de hand gehad in het drama, waarbij alle Romanoffs de dood vonden. Ik spreek daar liever niet over. Het heeft niets met de zaak te maken.

— Inderdaad, zei Raffles met een flauwe glimlach. Het heeft met deze zaak niets uitstaande. Waar bewaarde hij de sleutel?

— In zijn eigen woning. ...

— Waar ligt die?

— In een zijstraat van Newsky Prospect, dicht bij de Peter en Paul vesting.

— Is hij getrouwd?

— Ja.

— Wist zijn vrouw van de sleutel?

— Denk ik wel, zeker weet ik het niet.

— Ontving hij veel vrienden, die het geheim kenden?

— Hij ontving zeker vrij veel vrienden, maar zo goed als allen wisten niets van de sleutel af.

— Wie dan wel, bijvoorbeeld. Gij zegde zoeven, dat het er maar enkele waren.

— Wel, zijn mede commissieleden. wisten het en anders, geloof ik, niemand.

— Behoort Iwan Semenov tot die commissie? vroeg Raffles snel.

— Zeker, hij is er secretaris van, antwoordde Koudrine.

— En geen van die heren kan ook maar in het minst verdacht worden, dat hij...

— Daarvoor zou ik niet mijn hand in het vuur durven steken. Ik acht het echter zeer onwaarschijnlijk. Immers, hoe zou een van de leden van het Volkscommissariaat er in kunnen slagen, zonder opzien te baren, de grens over te steken? Iets dergelijks is eenvoudig onmogelijk. Want het is natuurlijk reeds nu bekend geworden, dat zij wisten, waar Pawel Koulomzine zijn sleutel van de safe had opgeborgen.

— Wij hebben het tot dusverre steeds over die sleutel gehad, hernaam Raffles, na enige ogenblikken te hebben nagedacht. Maar wij hebben aan het sleutel-tje van het loketkastje niets, wanneer men niet eerst de deur van de safe had kunnen openen. Had Koulomzine daar dan ook een duplicaatsleutel van?

— Welneen. Daarvan waren wel twee sleutels, maar de Bankdirecteur bezat de ene en de hoofdcassier de andere. Wilde een van de beleggers dus de inhoud van zijn safeloket nazien, dan moest hij zich laten vergezellen door de hoofdcassier of een andere verantwoordelijke beambte, die de deur van de safe moest openen en bij die deur bleef wachten, tot de huurder van het loket met zijn onderzoek gereed was.

— Dan kan het niet anders, of de dief moet zich, al is het dan maar voor een ogenblik, in het bezit hebben gesteld van een der beide zware deursleutels, hetzij van de hoofdcassier, hetzij van de directeur.

— Juist om die reden zijn zeven van de ambtenaren der Bank gearresteerd, zei Koudrine. want wij achtten het ondenkbaar, dat niemand, die buiten de Bank staat, zich van de sleutel zou hebben kunnen meester maken, al was het maar voor enkele ogenblikken.

— Hoe lang geleden werd de diefstal ongeveer gepleegd, denkt gij?

— Dat is niet met nauwkeurigheid na te gaan, maar het is wel zeker, dat het nog geen twee maanden geleden gebeurd kan zijn, want toen had er een grote revisie plaats en bij die gelegenheid bevond de directeur, naar hij verklaart, alles in orde.

— In twee maanden tijds kan heel wat gebeuren, zei Raffles peinzend. Wie weet wat er al met de juwelen geschied is. Als die vrouw werkelijk schuldig is, dan zal men zelfs geneigd zijn, aan te nemen, dat althans een deel van de juwelen verkocht zijn, want de opbrengst daarvan zou zij dan goede sier hebben gemaakt en zich de auto, 't motorjacht en de rest hebben aangeschaft, waarvan in de dagbladberichten sprake is.

Enige tijd zwegen de beide mannen en toen hernam Raffles:

— Weet niemand iets van die vrouw af? Zij schijnt met een bijzonder waas van geheimzinnigheid te zijn omhuld. Heeft men hier geen bloedverwanten van haar kunnen ontdekken? Heeft niemand haar nog opgezocht?

— Niemand! Ja toch, Iwan Semenov

is er eenmaal geweest! antwoordde Koudrine.

— Een vriend van haar?

— Dat moet wel zo zijn; hij stelde mij althans voor, haar weer in vrijheid te stellen, zei de hoofdcommissaris grimmig.

Raffles had snel het hoofd opgeheven en zijn ogen gingen even naar Charles hij toen.

— Natuurlijk hebt ge geweigerd, zei Brand, die vol aandacht toeluisterde.

— Wat dacht gij dan?

— Waarop steunde hij eigenlijk dat verzoek? Dacht hij werkelijk dat gij het zoudt inwilligen?

— O, Iwan Semenov is secretaris van een Volkscommissariaat en hij zal wel binnenkort tot opvolger van Koulomzine worden benoemd, antwoordde Koudrine zacht. Ik heb natuurlijk geweigerd, die vrouw op vrije voeten te stellen.

Er was iets in de ogen van Koudrine, hetwelk Raffles deed verstaan dat hij hier stond tegenover 'n persoonlijke vijand van Semenov en hij bedacht, dat die omstandigheid hem wel eens van dienst zou kunnen zijn.

Zonder het te weten, had de hoofdcommissaris hem reeds geholpen door hem mede te delen, wat Semenov hem was komen vragen.

Hij besloot echter nu niet op de zaak in te gaan, teneinde het wantrouwen van Koudrine niet te wekken en vervolgde op luchtige toon:

— Gij had als hoofdcommissaris natuurlijk het volste recht, dat eigenaardige verzoek van de hand te wijzen. Apropos; wie en wat is Iwan Semenov?

— Een heerszuchtig man, zeer gevaarlijk voor zijn vijanden, een voormalige lage ambtenaar van het Ministerie van Financien, verteerd door wangunst op zijn meerderen. Maar wat doet het er eigenlijk voor uw onderzoek toe, of gij dit alles weet?

— O, men kan nooit weten, antwoordde Raffles onverschillig. Mag ik nog vragen of die vrouw, die gij gearresteerd hebt, jong en knap is?

— Zij is nog jong en een zeer mooie vrouw, antwoordde Koudrine.

— Waar bevindt zij zich nu?

— In het Huis van Bewaring.
 — Zou men haar mogen bezoeken?
 — Als gij denkt, dat gij iets uit haar zoudt kunnen halen, zei Koudrine schouderophalend. Het is natuurlijk in strijd met het reglement, maar wie houdt zich daar nog aan, in deze tijd en in dit land? Wacht, ik zal u een geleidebiljet invullen. Gij begrijpt wel, dat gij alleen in bijzijn van derden met haar kunt spreken: zoveel speling laat het reglement nu weer niet.

Koudrine vulde snel een formulier in, ondertekende het en stak het Raffles toe met de woorden:

— Ziedaar, mijnheer Duncan. En ik hoop, dat gij succes zult hebben; meer dan wij tot dusverre hadden.

Na nog enkele hoffelijke woorden met elkaar te hebben gewisseld, namen Raffles en Brand afscheid van de commissaris en verlieten het politiebureau.

Op vijftig meters afstand, voor een wijnhuis, stond nog altijd de huurslede van Semenof, maar hij zelf was nergens te zien.

— Hij zit natuurlijk binnen en wacht op onze terugkomst, bromde Raffles zacht. Neen, niet die kant uitkijken. Wij zullen wel aanstonds een slede zien voorbijkomen.

— Wat denk je van die Koudrine?

— Een beklagenswaardig man, die een post moet uitoefenen onder een regime, dat hij veracht en haat. Het is

niet aan twijfel onderhevig, of wij hebben hier te doen met een overtuigd monarchist, een van die honderdduizenden Russen, die slechts noodgedwongen en omdat het niet anders kan, hun werk in de Republiek zijn blijven verrichten. Hij wordt verteerd door wrok en haat; dat is duidelijk te zien.

— Geloof je dat ons bezoek ons verder heeft gebracht?

— Heel wat verder.

— Maar die beambte, die het briefje schreef, die is toch...

— Bedoel je de minnaar van Olga Tsjekeradze? Die man heeft het briefje in het geheel niet geschreven.

— Wat zeg je daar? riep Brand zeer verbaasd uit. En de overeenkomst tussen het schrift dan?

— Die is slechts schijnbaar. De man, die het onbeschaamde briefje in het loket legde, heeft de hand van die beambte zeer nauwkeurig en knap nageboot.

— Maar dat opent hele nieuwe perspectieven op de zaak.

— Ben je ook tot die slotsom gekomen?

— Dan is het zeer goed mogelijk, dat die klerk niet schuldig is.

— Daarvan ben ik bijna overtuigd.

— Maar waarom wil je nu met die jonge vrouw spreken?

— Ik wil haar gaan voorbereiden.

— Waarop?

— Op haar bevrijding!

Hoofdstuk VI

DE SPIERING, DIE DE KABELJAUW MOET VANGEN

Charles Brand bleef Raffles met open mond aanstaren en hij zou waarschijnlijk gerulme tijd in die houding zijn gebleven, als er geen slede vlak voor de twee mannen had stilgestaan, welker voerman Raffles had gewenkt, die nu Brand bij de arm nam en hem, zonder een woord te zeggen, in de slede duw-

de, terwijl hij de koetsier toeriep:

— Naar het Vreemdelingenhotel.

De koetsier knorde iets onverstaanbaars, het paard trok aan en de slede gleeed geruisloos voort.

Alleen het zachte gerinkel van de belten aan het halster, maakten een zachte muziek.

En de slede was nauwelijks honderd meter verder, of Raffles wist reeds, dat Semenof hem opnieuw volgde.

En zolang moest het ook duren voor Brand van zijn verbazing bekomen was en op een toon van ongelooft zei:

— Ik heb je zeker zoeven niet goed verstaan. Wil je die vrouw bevrijden?

— Dat ben ik inderdaad van plan.

— Maar zij kan schuldig zijn.

— O, dat is zij bijna zeker. En daarom juist wil ik haar op vrije voeten hebben. Is zij onschuldig, des te beter voor haar.

— Maar met welk doel?

— Begrijp je dat niet? Wat zal zij doen, zodra zij vrij is?

— Waarschijnlijk naar haar minnaar lopen, naar de bankbeambte.

— Je praat wartaal. Zij is niet de minnares van die onnozele bankbeambte, maar van Semenof en niemand anders. Waarom zou hij anders zoveel moeite hebben gedaan om haar weer op vrije voeten te krijgen? Het was overigens heel onvoorzichtig, want het kon bekend raken en hij moest dus wel een zeer dringende reden hebben om het te doen.

— Goed, ik neem dus aan, dat zij de vriendin is van Semenof. Zij wordt uit het Huis van Bewaring bevrijd en zij gaat naar hem toe. Wat dan?

— Dan zullen zij natuurlijk de zaak breedvoerig gaan bepraten. En daar moeten wij bij zijn.

— En als het midden op straat geschied?

— Laten wij niet het onmogelijke veronderstellen. Het is niet erg waarschijnlijk, dat Semenof om drie uur in de nacht, bij deze koude, voor zijn genoegen een wandeling op straat gaat maken.

— Ik zeg alweer: goed. Zij gaat hem dus in zijn woning opzoeken. Zij spreken over de juwelen, waarbij we dan natuurlijk moeten aannemen, dat zij inderdaad de schuldigen zijn. Maar wat geeft ons dat? Wij zullen er toch niet bij tegenwoordig kunnen zijn?

— Niet persoonlijk, maar er bestaat nog zo iets als een telefoon. Een zeer kleine verandering, onmerkbaar voor de niet ingewijde en op het dak, of in een kamer of het huis daarnaast, zal ik al-

les kunnen afluisteren.

— Maar veronderstel nu eens, dat zij niet naar zijn huis gaat?

— Zij kan nergens anders heengaan, dat is immers duidelijk. Zij moet begrijpen, dat haar ontvluchting aanstonds ontdekt wordt en zij kan zich dus onmogelijk naar haar eigen huis begeven. Maar hij, de machtige Secretaris zal wel middelen weten te vinden, om haar uit de voeten te helpen. Spreken zij eenmaal over de diamanten, dan weten wij ook tevens waar wij aan toe zijn en wij behoeven niets anders te doen, dan het paartje zorgvuldig op de voet te volgen, goed vermomd wel te verstaan, want die Semenof is een sluwe vos.

— Ik vrees, dat al deze moeite tevergeefs zal zijn. Zelfs aannemende dat Semenof de schuldige is, zou hij dan niet reeds lang de buit in veiligheid hebben gebracht?

— Ze kan slechts betrekkelijk veilig zijn en wel binnen de Russische grens. En al was ze dat niet, ik kan hem desnoods nagaan tot aan de Pool.

— En laten we eens aannemen, dat de diamanten in zijn huis zijn?

— Wel, dat zou de zaak zeer vergemakkelijken, zei Raffles. Dan hebben we niets anders doen dan ze daar weg te halen.

— Je spreekt er gemakkelijk over. Maar ik stel het me zo voor. Hij overvalt ons, een proces van een paar uur en nog dezelfde dag zijn we onderweg naar Siberie.

— Mijn weg wijst niet naar Siberie, hernam Raffles bedaard. Zie je me voor een kind aan? Wees er maar zeker van, dat ik al mijn maatregelen wel goed zal nemen.

— Maar die ontvluchting, Edward. Bedenk toch eens, dat dat goede mens, hoe heet ze ook weer? zich zal afvragen, wie die geheimzinnige helpers toch wel zijn, die haar, een onbekende, helpen ontsnappen. Zij zal daar natuurlijk dadelijk over spreken tegen Semenof en zijn wantrouwen zal worden gaande gemaakt.

— Laat het gaande worden gemaakt, hernam Raffles schouderophalend. A is het maar uit hun gesprek blijkt, dat zij

de diefstal op hun geweten hebben, dan is dat voor mij ruimschoots voldoende. Vergis ik mij, zoveel te beter voor haar, herhaal ik. Zij kan er slechts voordeel bij hebben. Heb je nog iets op te merken?

— Hoe kan hij de diefstal gepleegd hebben, zonder dat het opviel, zonder dat iemand verdenking tegen hem opvatte?

— Dat was niet eens zo bijzonder moeilijk. Ik wil met je wedden om alles wat je wilt, dat die mooie, jonge vrouw, die zogenaamde prinses, de rol van verleidster heeft gespeeld. Ik wil verder met je wedden, dat zij de bankdirecteur Sabler intiem heeft gekend, heel intiem misschien, en de rest valt te raden. Als zij de sleutel van de safe maar tien minuten in haar handen heeft gehad, dan was dat voor 'n handige vrouw als zij schijnt te zijn, meer dan voldoende om er ongemerkt en snel een wasafdruk van te maken.

— En het sleuteltje van het loket?

— Dat was nog veel eenvoudiger. Je hebt zoeven bij de hoofdcommissaris kunnen horen, dat Koulomzine er een van in zijn bezit had, en Semenov kwam veel bij hem over de vloer. Hij was een van de weinigen, die wist waar zijn superieur het sleuteltje bewaarde.

— Maar hoe komt het dan toch, dat hij zelf op vrije voeten wist te blijven, terwijl zijn maîtresse gearresteerd werd.

— Een kleine domheid, mijn waarde, zoals zelfs de slimste booswicht er wel eens begaat. Hij heeft waarschijnlijk een vroegere medeminnaar een lelijke poets willen bakken en hij heeft vergeten, dat die man toevallig beambte van de Landbouwbank was en verder heeft hij vergeten, dat die Olga, naar het schijnt, verzot is op oude brieven en ook enige minnebriefjes van die voormalige minnaar heeft bewaard. Het getuigde natuurlijk sterk tegen haar, dat men brieven van de verdachte in haar huis vond, dat zij in intieme relatie met hem had gestaan, dat men haar hier in het geheel niet kent en miljoenen uitgeeft, zonder een naspeurlijke bron van inkomsten te hebben, want een eigenlijke courtisane is zij niet; dat beroep le-

vert trouwens in deze tijd in Rusland niets meer op. Heb ik je overtuigd?

— Slechts ten halve, Edward.

— Kijk dan maar eens om, misschien brengt het zien van mijnheer Semenov je wel tot andere gedachten. Hij volgt ons nog steeds. Hij wantrouwt mij; hij vrees mij. Nu, wij zullen wel spoedig zien wie van ons beiden de partij wint. Wij zullen nu eerst de inwendige mens verzorgen en dan aanstonds aan het werk.

— En als die Semenov met het geld van een kat voor de deur blijft wachten?

— Dan verbeuzelt hij de kostbare tijd van de Staat, want wij verlaten het hotel door een zijdeur en goed vermomd. Maar daar zijn wij er reeds, naar het lijkt.

Inderdaad, de slede naderde het sombere vierkante gebouw, hetwelk bestemd was om van Staatswege in Rusland vertoevende buitenlanders te herbergen en te voeden.

Een ogenblik daarna stond het paard met een korte ruk stil, de twee vrienden stapten uit, Raffles betaalde de koetsier rijkelijk en beiden gingen het hotel binnen, met zijn ruim 700 kamers, waarvan een groot deel verkregen was, door eenvoudig de reusachtige zalen door houten schotten te verdelen.

De portier nam hen scherp op en zij moesten eerst weer hun passen tonen, daar hij hen nog niet goed scheen te kennen, waarop zij zich naar een kamer op de vierde verdieping begaven, waar zij een man van reusachtige lichaamsbouw aantroffen, James Henderson, de trouwe chauffeur van Lord Edward Lister.

— Heb je je niet erg verveeld, James? vroeg Raffles op vriendelijke toon, zodra hij was binnengetreden en de deur gesloten had.

— Ik heb maar wat naar buiten gekeken, mylord. Het is een prachtige stad een beetje smerig misschien, maar schilderachtig.

Raffles was onder het spreken naar een der beide vensters gelopen, keek even naar buiten, en zat toen glimlachend:

— Hij is ons tot hiertoe gevolgd, en zeker zoeven binnengegaan om de portier te spreken; zijn slede staat nog altijd buiten te wachten. Die grap zal hem een paar honderd duizend roebels kosten.

Het duurde nog tamelijk lang, alvorens de mannen een maaltijd voor zich hadden, die er niet al te kwaad uitzag, maar waarvoor zij dan ook 30000 roebels hadden moeten neertellen.

Toen Raffles na de maaltijd nog eens naar buiten keek was de slede van Semenov verdwenen en hij zelf waarschijnlijk ook.

De duisternis was inmiddels gevallen, toen de drie mannen ten slotte, voortreffelijk vermomd, ieder met een langharige zwarte pruik op, gehuld in een dikke schapenpels, en een ruige bontmuts op het hoofd, het reusachtige hotel door een zijdeur verlieten. Weliswaar was die zijdeur op slot geweest, maar dat was voor een man als Raffles een bezwaar, dat niet telde.

Het was omstreeks acht uur in de avond toen de drie mannen op straat stonden, een vrij brede steeg, waar zich echter op dat tijdstip niemand bevond.

Het weer was trouwens niet aanlokkelijk, want het was nog altijd fel koud, en het was zoeven opnieuw begonnen te sneeuwen.

En wel moest Raffles beschikken over een verbazend sterk ontwikkeld oriënteringsvermogen, want zelfs bij die sneeuwval aarzelde hij geen ogenblik, maar liep regelrecht naar de Admiralteitswijk, waar zich de woning van Semenov bevond, zoals hij nog diezelfde namiddag had geïnformeerd.

Het Vreemdelingenhotel was nauwelijks een kwartier lopen van het fraaie huis verwijderd, op welks derde verdieping de secretaris van het Volkscommissariaat zijn kamers had.

Het huis lag aan een brede straat, die op een brug over de Newa uitliep, en waar weinig verkeer was op dat tijdstip.

Slechts nu en dan gleed snel een slede voorbij...

Het huis lag een weinig van de weg af, en was daarvan gescheiden door een kleine voortuin.

— Ik ben benieuwd hoe we daar, om deze tijd binnenkomen nu er nog altijd verkeer is! zei Brand op zachte toon. Aan weerszijden zijn huizen. En hoe weet je of hij niet thuis is?

— Ik zal hem dadelijk wel even oppellen. Krijg ik geen antwoord, dan kunnen wij verder gaan. Krijg ik wel antwoord, dan bedenk ik een uitvlucht, en dan moeten wij wachten tot hij vertrekt.

— En als hij niet meer uitgaat?

— Dan moet alles tot een betere gelegenheid worden uitgesteld. Je vermoedt toch niet, dat ik de zaak nu zal opgeven?

— Neen, dat denk ik niet. Wij zullen de beker tot de bodem moeten ledigen en tot het bittere einde doorgaan.

— Je drukt je wel wat erg dramatisch uit, mijn waarde. Het zal werkelijk niet zo bitter zijn als je je voorstelt.

— Maar hoe komen wij er binnen? Er zijn aan weerszijden huizen, zeg ik je toch.

— Dan zullen wij het aan de achterzijde proberen. En als dat niet gaat, dan moeten wij het bij een van de andere huizen proberen en over de daken gaan.

— Men zal ons zien; wij zullen tegen dat witte sneeuwkleed duidelijk afsteken.

— Daar moeten wij natuurlijk rekening mee houden en er wat op zien te vinden, zei Raffles ongeduldig. Je maakt weer heel wat aanmerkingen, Charles.

— Neem het mij niet kwalijk, maar ik voel mij ook niet op mijn gemak. Wij zijn hier in Rusland en de kogels zitten hier bijzonder los in de lopen. Ik wil liever niet als een snip van een van die daken worden neergeschoten.

— Daartoe zal het ook niet komen, vooruit nu.

Allereerst begaf Raffles zich naar een op enige afstand gelegen apotheek, waar zich een telefoon bevond, legde 50 roebel neer en mocht voor dat bedrag met Semenov telefoneren.

Hij kreeg echter geen gehoor, voegde zich weer bij Brand en Henderson, waarna zij haastig om het grote blok huizen heen liepen, tot zij in een smalle, morsige zijstraat gekomen waren, waar

het bijna volkomen donker was, want het zuinige stadsbestuur beknibbelde danig op het licht. De lantaarns stonden hier niet van elkaar en de duisternis was dan ook bijna volkomen.

Het was nu zaak, een huis te vinden, dat zo dicht mogelijk bij dat van Semenov gelegen was en het duurde niet lang of Raffles had er een gevonden, waarvan de grote koetspoort nog wagenwijd openstond.

De drie mannen gingen er door, bereikten een ruime binnenplaats en gingen de nauwe, duistere trap op van een der talrijke huizen, waarvan de smalle deuren op de binnenplaats uitkwamen, die gedeeltelijk openstonden.

Henderson was de enige die een weinig gerucht maakte; Raffles en Brand gingen volkomen onhoorbaar de vier trappen op, tot zij eindelijk stilstonden op een zolder, door welks zolderluik het zwakke schijnsel van de maan naar binnen drong.

Door middel van een ladder klommen zij op het dak en toen zij boven waren gekomen en op het platte dak stonden, wees Raffles vooruit en zei op zachte toon:

— Daar is het, dat huis met dat peer-vormige torentje in het midden van de gevel en twee draken aan weerskanten. James, neem de ladder mee; misschien hebben wij haar nog nodig.

Henderson trok de korte ladder door het luik naar boven en in gebukte houding, het midden van de daken houdend, schreden allen voort, tot zij, niet zonder moeite het dak bereikt hadden van het fraaie huis, waar Semenov woonde.

Het duurde enige tijd voor zij onder de dikke sneeuwlaag eindelijk het dakluik hadden gevonden. Toen moest eerst de sneeuw worden weggeruimd en daarna pas kon Raffles het luik voorzichtig optillen. Hij keek in een stikdonkere ruimte en was genoodzaakt, even zijn lantaarn te doen ontgloeien, om daarmee de grote zolder te verlichten. Toen

haalde hij een kleine lederen tas onder zijn pels te voorschijn en zei tot Henderson:

— Laat nu de ladder maar weer eens voorzichtig zakken, James. Mijnheer Brand en ik gaan nu alleen verder, of neen, ik ga alleen; dat is wel zo veilig. Je kent het sein voor onraad. Blijf hier op mij wachten, ik denk dat in drie kwartier alles is afgelopen; misschien wel korter. Blijf wat heen en weer lopen en wrijf van tijd tot tijd jullie neuzen eens in met sneeuw. Denk er om dat het 25 graden onder nul is.

Henderson had reeds voorzichtig de ladder door het gat gestoken; Raffles klom naar beneden en verdween uit het gezicht. Er was nog geen vol half uur verlopen, of 'n licht gerucht verwittigde de beide mannen die waren achtergebleven, dat Raffles weer op de terugweg was.

Spoedig verscheen zijn hoofd uit het dakraam. Hij trok een geïsoleerde koperen draad achter zich aan, die hij van een soort spoel afwikkelde en tenslotte bevestigde aan een hoge schoorsteen.

— Alles is klaar, zei hij zacht. Het had niets om het lijf. Er was niemand thuis en ik had het rijk alleen. Je zorgt, Charles, dat je hier vannacht om uiterlijk half twee weer terug bent, op deze plek. Je bevestigt de ontvanger, die ik je niet ter hand stel aan de draad, je maakt contact en je zult dan alles kunnen horen wat er beneden gesproken wordt.

— Maar je komt toch zelf ook terug? vroeg Brand ongerust.

— Natuurlijk. Maar ik wil mij eerst overtuigen, dat zij er inderdaad in slaagt om te ontsnappen, en zij zal hier natuurlijk eerder in huis komen dan ik boven op het dak; want zij behoeft slechts aan te bellen. Begrepen? Mooi zo; dan aanvaarden wij de terugweg. Ik ga dadelijk mijn vermomming weer afleggen en ik kruip weer in de huid van John Duncan.

LORD LISTER VERSCHIJNT ELKE WEEK

Hoofdstuk VII

WAARIN OVER DIAMANTEN GESPROKEN WORDT

Het was ongeveer tien uur in de avond toen er een slede stopte voor de zware poort van het Huis van Bewaring, waarvan de voorste vensters uitzien op de brede Newakade, in de wijk van Kazan. De poort werd verlicht door twee helder brandende lantaarns van weerszijden.

Raffles stapte uit de slede, opnieuw vermomd als John Duncan en beval de koetsier, op hem te wachten.

Hij moest door een dikke laag sneeuw waden, tot hij de met ijzer beslagen poort bereikt had en trok aan de kopepen bel.

Er verliepen enige minuten, voor er een luikje van omstreeks een hand breed in de ene helft van de voordeur werd geopend, waarachter een hoofd met een ruige baard verscheen, rossig belicht door een lantaarn, welke de cipier ter hoogte van het luik hield.

Hij staarde de vreemdeling een ogenblik verwonderd aan en vroeg toen bars:

— Wat wilt gij? Het bezoekur is reeds lang voorbij.

— Speciale machtiging van de hoofdcommissaris, zei Raffles kortaf.

En het was wel duidelijk, dat er in vele opzichten in Rusland weinig veranderd was, want die paar woorden hadden ten gevolge, dat de cipier dadelijk zijn barsheid liet varen en zich haastte, de ene helft van de zware deur te openen, nadat hij zijn lantaarn op de grond had gezet. Raffles liet de volmacht zien en de deur werd weer achter hem gesloten.

Voorafgegaan door de cipier begaf Raffles zich, na een voorplein te hebben overgestoken, naar een tweede gebouw, omgeven door een hoge muur, die aan de achterzijde onmiddellijk grens-

de aan een van de talrijke grachten, welke Petersburg rijk is, de cipier haalde weer een sleutel te voorschijn en hij trad binnen.

Het was een oude, sombere gevangenis, waarin hij zich bevond en dit gedeelte was uitsluitend bestemd voor gearresterende vrouwen, die hier hun berechting moesten afwachten.

De cipier gaf hem nu over in handen van een gevangen bewaker, die hem op zijn beurt naar de directeur bracht, die zijn woning binnen de gevangenis muren had. Het was een oud, brommig man, wiens gelaat bijna geheel schuil ging onder zijn overvloedige baardgroei en die tamelijk veel tijd nodig had om het formulier te bestuderen, hetwelk de bewaker hem ter hand had gesteld.

Hij hief zijn ogen van het document op, keek Raffles tamelijk onvriendelijk aan en zei toen:

— Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat gij als vreemdeling u met onze zaken te bemoeien hebt. Maar ik moet het bevel van de hoofdcommissaris opvolgen. Gij kunt met de arrestante spreken.

Hij vulde snel een tweede formulier in, gaf het de bewaker, knikte Raffles onverschillig toe en was het volgende ogenblik weer in de lezing van een lijvig rapport verdiept.

Op de hielen van de bewaker verliet Raffles het vertrek van de directeur en de bewaker bracht hem langs een aantal gangen naar de vrouwenafdeling. Raffles gaf zijn ogen goed de kost en er ontging hem geen enkele bijzonderheid van de inrichting van het oude gebouw. Eindelijk hield de bewaker stil ongeveer in het midden van een tamelijk brede, maar slechts schaars verlichte gang, voor een der 12 stalen celdeuren, die

daar op uitkwamen. Hij opende een luikje in de deur, keek naar binnen en zei op barse toon:

— Bezoek voor je, Olga Tsjekeradze.

Daarbinnen scheen iets te bewegen en de vage vorm van een bleek gelaat werd achter het raampje zichtbaar.

De deur werd geopend en Raffles trad binnen, terwijl de bewaker met zijn lanstaarn in de hand, op de drempel van de deur bleef staan.

Een ogenblik dacht Raffles er aan, de man eenvoudig te overmeesteren en hem zijn sleutels afhandig te maken, maar hij liet dit voornemen dadelijk weer varen, daar het hem te riskant toescheen. Hij wist immers niet, op welke wijze deze gevangenis bewaakt werd en het was zeer goed mogelijk, dat geen van de sleutels paste op de buitendeur. Bovendien hoorde hij op slechts korte afstand voortdurend cipiers op en neer lopen.

Hij trad dus op de jonge vrouw toe en voor hij nog een woord gezegd had, stopte hij haar met de behendigheid van een volleerde goochelaar een klein pakje in de hand, hetwelk de jonge vrouw bliksemsnel onder haar kleren liet verdwijnen, zonder dat er een spier op haar gelaat bewoog. En nu begon Raffles op strenge toon:

— Luister eens hier, Olga Tsjekeradze. Ik zou je nu sterk aanraden die houding te laten varen en liever de waarheid te bekennen. Wij weten reeds zoveel, dat het nutteloos is, nog langer te ontkennen.

De jonge vrouw was een uitstekende toneelspeelster en zij ging onmiddellijk op de toon van Raffles in. Zij haalde spottend de schouders op en antwoordde hooghartig:

— Als gij de waarheid reeds bijna weet, waarom zou ik u dan nog helpen?

— Gij wilt dus niet zeggen waar zich de diamanten bevinden?

— Ik weet niet waar gij het over hebt.

— Het is dom van je, Olga. Je medeplichtigen hebben al bekend.

— Een oude truc, zei de jonge vrouw op minachtige toon. Denk je dat ik daar in loop? Des te beter voor u, als zij bekend hebben. En nu zult ge mij zeker wel met rust willen laten.

Zij wendde zich ongeduldig af en liep naar de kant van de cel, waar zich een klein getralied venster bevond, waardoor op dat ogenblik de maan klaar scheen. Het was een buitengewoon lichte nacht, een dier beroemde witte nachten van Petrograd, zoals men die in het hoge noorden menigmaal aantreft. De stad was met sneeuw bedekt en de weerschijn van het maanlicht maakte het in de cel zo helder, dat men tamelijk gemakkelijk geschreven schrift kon lezen. Raffles merkte dit met voldoening op, want het ontsloeg hem van de noodzakelijkheid, de jonge vrouw op fluisterende toon in te lichten, op gevaar af dat de cipier argwaan zou krijgen.

Zij zou nu alles wat zij te doen had kunnen lezen op het stuk papier, waarin hij een zeer sterke en snelwerkende vijl en een dun, maar uiterst sterk knopentouw had gewikkeld, aan het einde voorzien van een sterke stalen haak en dat bijna vijf meter lang was.

Er werden op kwade toon nog enige woorden gewisseld en toen, in zichzelf brommend, verwijderde Raffles zich. De cipier deed de deur van de cel weer dicht en draaide de sleutel in het slot om.

De gevangene bleef alleen. Zij luisterde met kloppend hart tot de voetstappen zich verwijderd hadden, trad toen haastig zo dicht mogelijk bij het venster, haalde het pakje te voorschijn, wikkelde het papier los en kon bij het heldere maanlicht zonder moeite het volgende lezen:

Vijl zo snel gij daartoe bij machte zijt, en in ieder geval vannacht nog een paar tralies van uw venster door. Bevestig er het knopentouw aan en laat u, als gij de wacht beneden niet hoort, op de grond zakken. Steek daarna snel de binnenplaats over en loop op de achtermuur toe, naar de plek, die recht tegenover uw cel is gelegen. Let op het slaan van de klok. Nauwkeurig om 1 u. in de nacht zal er van die muur aan de binnenzijde 'n korte touwladder afhangen, zodat gij er op kunt klauteren. Aan de

kant van het kanaal zal een kleine roeiboort gereed liggen in een in het ijs gehakte geul. De dollen zijn goed geolied en de bladen omwonden, zodat zij bij het roeien geen gerucht zullen maken. Wat gij verder wilt doen is uw eigen zaak.

Een vriend.

Olga las het briefje tweemaal, niet zonder verbazing, en zij vroeg zich vruchteloos af, wie toch wel die onbaatzuchtige vriend kon zijn, die haar wilde helpen ontvluchten.

Een ogenblik aarzelde zij nog, of zij van de geboden gelegenheid gebruik zou maken, want feitelijk gaf zij daardoor haar schuld toe. Aan de andere kant was het bijna zeker, dat men ten slotte de waarheid zou ontdekken en dan was haar lot bezegeld. Zij bedacht zich dus slechts enkele seconden en onderzocht toen de inhoud van het pakje; een voortreffelijke metaalvijl, een sterk metaalzaagje, een dun, zijden koord van knopen voorzien, en ten slotte een klein flesje olie, om het knarsend geluid van de vijl te dempen. Olga was een ondernemende vrouw; zij liet geen seconde verloren gaan, maar ging dadelijk aan het werk.

Zij zette de kleine houten tafel zo zacht mogelijk onder het hoge venster, klom er op, en begon te vijlen, nu en dan ophoudend, als zij voetstappen meende te horen naderen.

Eenmaal was zij verplicht, overhaast op de grond te springen, en de tafel op haar plaats te zetten, want zij herkende de voetstappen van haar bewaker; een seconde later werd het luikje in de deur van haar cel geopend, en een lichtstraal van een lantaarn drong naar binnen.

Maar van dat tijdstip af kon zij bijna geregeld doorwerken, kwartier na kwartier, nu en dan rustend, daar de ongewone arbeid haar zeer vermoeide.

Het sloeg juist middernacht, toen zij twee van de vier staven zover had doorgevijsd, dat zij nog slechts door een uiterst dun stukje metaal op hun plaats werden gehouden.

De opening was nu ruimschoots voldoende voor haar, om er door te kunnen kruipen. Zij zette de tafel weer in het midden der cel, en strekte zich op haar brits uit, zonder echter aan slaap te denken.

Integendeel, al haar zenuwen waren gespannen, en zij luisterde naar elk geluid in het sombere, oude gebouw.

Nog eenmaal werd het luikje in de deur door de cipier geopend, maar de man bespeurde niets verdachts.

Het sloeg half één, daarop kwart voor een.

Olga telde de minuten en toen er naar haar mening nog een minuut of tien verlopen waren, zette zij vastberaden de tafel onder het venster, klom er op, en trok met een forse ruk de bijna doorgezaagde tralies uit de sponningen.

Zij maakte het zijden koord met behulp van de stalen haak stevig aan een der nog overgebleven tralies vast, liet het behoedzaam naar buiten zakken, en kroop, niet zonder kleerscheuren, door het nauwe gat.

Zij knelde het koord tussen knieën en vingers, en liet zich zakken.

Beneden aangekomen bleef zij enige ogenblikken doodstil wachten. Toen meende zij enige gerucht te horen dat van de kant van de muur kwam, die de binnenplaats van het kanaal afsloot. Zij sidderde van angst, menende dat er een wacht op komst was, maar toen begreep zij dat het de touwladder moest zijn, waarvan de houten sporten langs de stenen schuurden.

Juist op dat tijdstip sloeg de naburige torenklok één uur in de nacht. Zij snelde de binnenplaats zo vlug zij kon over, vond op de tast de touwladder, klom op de muur, trok de touwladder naar zich toe, liet zich aan de andere kant weer zakken, en stond nu op een zeer smal voetpad, dat, als het hoog water was, geheel onder de gele golven van het kanaal verdween.

Slechts weinige meters verderop zag zij een donkere vorm: dat moest de roeiboort zijn. Zij liep er snel op toe, sprong er in, greep de riemen en zette de roeiboort van de wal af. Zij begon zo snel zij kon, naar de overzijde te roeien

en werd daarbij alweer geholpen door de gunstige omstandigheid, dat er een sterke stroom was, die haar als het ware voortduwde.

Het was ook aan de buitengewoon sterke stroom in de gehakte geul toe te schrijven, dat deze nog niet was dichtgevroren, maar enkele malen had zij de grootste moeite gehad, een paar puntige ijschotsen te ontgaan.

Zij meerde de boot dicht bij de brug, die over het kanaal was geslagen, aan een kleine steiger, sprong aan land, overtuigde zich dat niemand haar gezien had en vergewiste zich van de plek, waar zij zich bevond.

Toen begon zij met haastige schreden voort te lopen. Een slede kon zij niet nemen, want zij bezat zelfs geen kopeke.

Drie kwartier later stond zij, hijgend en vermoeid, stil voor het huis van Iwan Semenov. Zonder zich te bedenken belde zij aan.

Het duurde enige tijd voor de portier wakker werd en brommend aan het touw trok, waardoor de voordeur geopend werd. Zij trad binnen en de deur viel weer in het slot. Haastig beklom zij de drie brede trappen, en met kloppend hart drukte zij op de elektrische belknop, naast de deur van de woning van Semenov.

Na enige ogenblikken en nadat zij nog een paar malen had moeten bellen, werd die deur door Semenov zelf geopend, die haastig enige kledingstukken had aangeschoten, zijn revolver had gegrepen en het licht in de gang had opgedraaid.

Hij staarde de late bezoeker met verwilderde blik aan, trok haar toen snel bij de polsen naar binnen, sloot de deur, stak zijn revolver in zijn zak en zei op een fluisterende toon:

— Olga jij. Hoe is dat mogelijk?

— Ik ben gevlucht.

— Hoe kon dat?

— Je weet er dus volstrekt niets van?

Dat verbaast me. Dan heb ik zeker meer vrienden dan ik dacht.

— Druk je duidelijker uit.

— Ik heb vanavond bezoek gekregen van een zogenaamde detective, die

mij de raad gaf, de waarheid te zeggen, maar die mij van te voren een klein pakje in de hand had gedrukt, waarin een vijl, een metaalzaag en een lang zijden koord zaten, benevens een briefje hoe ik een en ander moest gebruiken.

— Dat is sterk. Kende je die man volstrekt niet? vroeg Iwan, terwijl hij de jonge vrouw zijn studeerkamer binnenleidde.

— Ik kende hem volstrekt niet. Ik had hem nooit gezien; maar in ieder geval was het geen Rus.

— Geen Rus? herhaald? Semenov langzaam. Een vreemdeling dus?

— Ja, dat was hij stellig.

— Hoe zag hij er uit?

— Groot, doordringende, grijze ogen, rosblond haar, dunne lippen, breed geschouderd en blijkbaar zeer sterk.

— Wel voor de duivel, wat heeft dat te betekenen? barstte Semenov uit. Ik heb 'n man, zoals jij hem beschrijft, een vreemdeling, de gehele dag in een slede nagereden?

— Waarom?

— Omdat ik hem verdacht. Omdat ik hem vreesde. Voor onze eigen rechercheurs ben ik niet zo erg bang, maar als Londense detectives er hun neus in steken.

— Maar het kan toch onmogelijk dezelfde man zijn geweest! riep Olga op ongelovige toon.

— Wie kan die geheimzinnige redder geweest zijn? hernam Semenov, luister eens Olga, daar is iets niet in de haak. Daar zit iets achter. Ik vertrouw het niet. Was die man in het geheel niet te zien, toen je vluchtte?

— In geen velden of wegen.

— Wat heeft dat alles te betekenen? herhaalde Semenov peinzend. Ik weet er niets van af. Waarom heeft de man die je wilde redden, mij niet daarvan in kennis gesteld?

— Hij kende je misschien in het geheel niet. Hij heeft me misschien vroeger gezien...

— En is toen verliefd op je geworden? vulde Semenov spottend de zin aan. Dat zal ik er dan voorlopig maar voor houden. Maar als het dezelfde man is geweest, die zijn diensten aanbood aan

Koulomzine, om de juwelen op het spoor te komen; dan vertrouw ik de zaak alderminst. Ik zal je wat zeggen, Olga. Wij blijven hier niet. Het beste is, als wij zo spoedig mogelijk aan de haal gaan. Ben je zeker, dat je niet gevolgd bent?

— Volkomen zeker.

— Wacht dan, dan kleed ik mij aan en wij vluchten.

— Maar dan beken je schuld.

— Waarom? Men behoeft ons toch niet samen te zien? Wij kunnen afspreken, dat wij elkander te Kiev ontmoeten. Er gaat morgenochtend om zes uur een trein naar de grens. Die zullen wij nemen maar afzonderlijk. Ik zal wel een voorwendsel bedenken; ik zal zeggen dat een plotseling sterfgeval mij uit Petrograd wegriep.

— En de juwelen?

— Die nemen wij natuurlijk mee.

— En denk je, dat je ze nu gemakkelijker en veiliger de grens overkrijgt, dan een maand geleden?

— Het moet nu, zei Semenof vastberaden. Het wordt te gevaarlijk om ze nog langer hier te laten en hier hebben wij er trouwens niets aan. Wie zou ze hier kunnen kopen? Als wij ze eenmaal over de Poolse grens hebben, gaat de rest vanzelf. Wij zouden naar Riga kunnen gaan en vandaar met een boot naar Duitsland of Scandinavië.

— En denk je dat ze je daar zullen toelaten met de juwelen?

— De douane waarschijnlijk niet, maar wij kunnen in Riga zelf een boot charteren en op een stille plek van de kust landen.

— En als men in Duitsland naar onze passen vraagt?

In plaats van te antwoorden trad Semenof op zijn schrijftafel toe, opende ze, trok een lade open en nam daar een paar documenten uit, waarvan hij er bij de jonge vrouw een overhandigde.

— Ziedaar, zei hij. Daarvoor had ik al van te voren gezorgd. Dat is een pas op naam van Olga Harousine en het signalement is juist hetzelfde. Daarmee ben je volkomen veilig, als je maar eenmaal de Poolse grens gepasseerd bent.

— Wij zouden dus met dezelfde trein moeten reizen?

— Natuurlijk.

— Zijn de juwelen nog op de oude plek?

— Nog altijd.

— Maar men zal de stations bewaken, Iwan. Mijn ontvluchting is waarschijnlijk al reeds ontdekt en ik zal onmogelijk weg kunnen komen.

— Maak je daar maar niet bezorgd over. Ook op een plotselinge vlucht heb ik gerekend. In mijn slaapkamer is een geheime kast en daar kun je kleren vinden, om je te vermommen als een oude vrouw. Er ligt daar een doos met grijze pruiken, oude kleren, er is een stok, waarop je kunt leunen, rode omslagdoeken, kortom alles wat je maar nodig kunt hebben. Maar als je wilt kun je je ook in mannenkleren steken.

— Dat zal ik liever doen! riep Olga uit. Ik ben ijdel genoeg om te denken dat het schitteren van mijn ogen mij toch zou verraden, als ik een oude vrouw zou willen voorstellen. Geloof je dat ik hier in jouw huis veilig ben tot ik naar het station ga?

— Natuurlijk. Geloof je dat ze de Secretaris van het Volkscommissariaat zouden verdenken? Ja, een is er misschien, die mij verdenkt, die vervloekte vreemdeling. En als hij werkelijk dezelfde is, die jou heeft helpen bevrijden, dan dreigt er inderdaad gevaar, want daar moet dan natuurlijk iets achter steken; al kan ik mij niet voorstellen wat het kan zijn. En ga je nu gauw verkleden.

— Wat ga jij doen in die tijd?

— Ik kleed mij snel aan, ik ga de juwelen uit hun schuilplaats halen, dan keer ik hierheen terug, na een telegram te hebben gezonden aan Koulomzine, waarin ik hem mededeel, dat ik wegens een dringende zaak een paar dagen afwezig moet zijn. Dan gaan wij afzonderlijk naar het station, na hier eerst te hebben gegeten en wij treffen elkaar in In... neen, niet in Kiev, die reis duurt te lang... wij gaan naar Pskof, de Russische grensplaats. Dan komt het moeilijkste gedeelte: wij moeten de juwelen over de grens zien te krijgen en dat zal jou werk zijn, want mij kennen ze daar misschien. Ik reken op je schranderheid

en je stoutmoedigheid. Je moet daar zo snel mogelijk je vrouwenkieren aantrekken en als jij niet van je schoonheid gebruik weet te maken om de douanebeambte te verleiden, dan ben je Olga Tajekeradze niet meer. En ga nu gauw naar je slaapkamer en verkleed je. Over een uur ben ik terug.

Hij bracht de jonge vrouw haastig naar de slaapkamer, opende de kast, kleedde zich verder aan en verliet een wijl later het huis. Olga had de mannenkieren op het bed uitgespreid, koos er de beste uit en begon haar weelderig haar niet zonder moeite weg te werken onder een uitstekend gemaakte pruik van glanzend zwart haar. Haar gezicht kreeg nu reeds een geheel andre uitdrukking. Met behulp van een stiftje zwart krijt legde zij een schaduw op de bovenlip als van een uitkomend kneveltje. Daarop ontdeed zij zich haastig van haar gescheurde kieren en greep naar de mannenkieren, toen een zwak gerucht haar verschrikt deed omzien. Zij slaakte een kreet en de kieren ontvielen haar. Op geen twee meter van haar af stond de man, die haar in de cel bezocht had, maar thans had hij iets anders in de hand dan een pakje dat redding moest brengen. Het was een grote revolver, met een glinsterende loop, en er viel niet aan te twifelen, of die loop wees in haar richting. De vreemdeling glimlachte flauwtjes, toen hij op zachte toon sprak:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, Madame dat ik u kom overvallen, terwijl gij zo schamel gekleed zijt. Ik verzeker u dat dit anders niet mijn gewoonte is.

— Wat... wie zijt gij... wat wilt gij van mij? vroeg Olga op hese toon.

— Voorlopig niets anders, madame, dan dat gij die vrouwenkieren maar weer aantrekt. Het doet mij leed, dat ik niet vroeg genoeg hier kon zijn, om u de nutteloze arbeid van het uittrekken te besparen. De weg van het huis thans naar dit huis was echter langer dan ik gedacht had.

— Wat moet dit alles betekenen? Waarom hebt ge mij eerst bevrijd, terwijl gij nu mijn leven bedreigt?

— Dit laatste is bepaald een vergissing, madame. Ik bedreig uw leven volstrekt niet, ik bescherm alleen het mijne. Zoudt gij die kieren niet weer aantrekken? Ik zal de laatste zijn, om te zeggen, dat gij niet zeer schoon zijt, maar ook het fatsoen stelt zijn eis. Haast u wat, als ik u verzoeken mag.

Met driftige bewegingen rukte Olga zich de pruik van het hoofd en trok haastig de gescheurde vrouwenkieren weer aan, terwijl zij Raffles nu en dan een blik vol haat toewierp. Eindelijk kon hij zich niet langer inhouden, maar barstte uit:

— Zeg mij nu eindelijk wie gij zijt en waarom gij dit gedaan hebt.

— Ik zal uw nieuwsgierigheid niet langer onvoldaan laten, madame. Ik ben John Raffles: ik kwam hier om mij van de juwelen meester te maken, die ik waarschijnlijk over een half uur wel in handen zal hebben; en ik heb u alleen maar uit de gevangenis bevrijd, om te zien of mijn vermoedens bewaarheid zouden worden, of gij inderdaad de medeplichtige waart van Iwan Semenov, die slimme schurk. Want ik wil u verklappen, dat ik het gesprek, dat gij zo even gevoerd hebt, van begin tot het einde heb opgevangen. Gij gelooft mij niet? Moet ik dan herhalen, dat Semenov op dit oogenblik de diamanten uit hun schuilplaats te voorschijn brengt, dat hij er vervolgens mee hierkomt, dat gij dan ieder afzonderlijk naar het station wilt gaan en met de trein van zes uur naar Pskow wilt vertrekken? Dat gij de juwelen over de grens moet zien te smokkelen, geholpen door uw slimheid en uw uiterlijk schoon? Dat gij vervolgens in Riga een boot wilt charteren om naar Duitsland of Scandinavie over te steken? Gij ziet mij aan alsof gij een spooksel ontwaart. Stel u gerust; het is in het geheel niet bovennatuurlijk. Een zeer eenvoudige bewerking aan de telefoon was voldoende. Zijt gij nu tevreden gesteld?

Het was een oogenblik alsof de jonge vrouw zich op Raffles wilde werpen, maar een beweging met de revolver hield haar in bedwang.

Raffles hief de hand op en Henderson en Brand traden binnen.

— Bindt en knevelt haar, maar niet te ruw; laten wij in geen geval vergeten, dat zij een vrouw is! beval Raffles kortaf.

In een oogwenk was Olga door Henderson en Brand machteloos gemaakt en buiten staat gesteld om te schreeuwen of zich te bewegen. Zij werd op het bed neergelegd en Raffles vatte post bij de deur, met de revolver in de hand, terwijl Henderson zich achter een linnenkast verschool, gereed om te springen.

De minuten verliepen traag en toen op de gang een gerucht klonk van een sleutel, die in het slot werd gestoken, draaide Raffles de schakelaar om, die zich naast de deurpost bevond.

De slaapkamer werd nu alleen verlicht door het zwakke schijnsel, dat van de studeerkamer door de halfgeopende deur naar binnen drong.

Zoeven was Semenov teruggekeerd. Hij sloot de deur van de woning, betrad zijn studeerkamer, legde daar zijn hoed neer en zijn voetstappen kwamen nader. Hij opende de tussendeur, keek in het donkere slaapvertrek en vroeg op half-luide toon:

— Ben je hier niet meer, Olga?

Alles bleef stil.

— Waar zit je dan? hernam Semenov ongeduldig.

Geen antwoord. Met een ongeduldige

uitroep stak Semenov de hand naar de schakelaar uit. Maar terwijl zijn arm nog daarheen uitgestrekt was, werd zijn hand als in een bankschroef geklemd. Het licht ging op en Semenov keek in de loop van een revolver.

— Jij, alweer jij, vervloekte vreemdeling! krijste hij, half dol van woede.

Hij trachtte zich los te rukken, maar Raffles hield hem stevig vast en toen Henderson naderbij trad, was het pleit spoedig beslecht.

Semenov was als een kind in de handen van de reus en ondanks zijn woedende tegenstand werd hij in een oogwenk gebonden en gekneveld en zo stevig, dat hij uren zou nodig hebben, om zich van zijn banden te bevrijden.

Toen liep Raffles snel naar de studeerkamer, greep de kleine, geellederen tas, die op het schrijfbureau stond en opende ze.

Zij bevatte de schitterende juwelen van de Romanoffs.

Raffles sloot de tas snel, nam ze in de hand en wendde zich tot zijn beide metgezellen met de woorden:

— Nu snel ons opnieuw vermomd, vrienden, met de kleren en het andere dat Henderson heeft meegebracht. En dan op weg naar de grens. Ik geloof te kunnen zeggen, dat deze juwelen thans meer geluk zullen verspreiden, dan zij ooit hadden kunnen doen in de handen van dit slimme paar.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Goud in de Gele Zee

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn!

De Uitgevers.